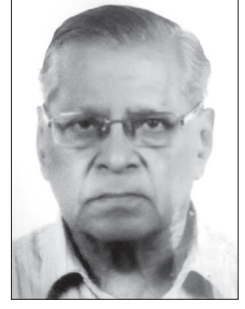

தமிழ் அகப்பொருளும் புறப்பொருளும் — பிறப்பகம் தமிழகமா? அயலகமா?

(புனைவும், வினாவும், விடையும்)

பேரா. முனைவர். **தீ. முருகரத்தனம்**

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

தமிழ் அகப்பொருளும் புறப்பொருளும் - பிறப்பகம் தமிழகமா? அயலகமா? (புனைவும், வினாவும், விடையும்) என்னும் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் வரலாறு எப்படிகெல்லாம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்னும் ஆழ்ந்த அறிமுகத்தைக் கொடுக்கிறது. தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் வரலாறு எழுதிய சில அறிஞர்களையும், அவர்களின் மெய்யான நோக்கத்தையும் ஆழங்காற் பார்வையாகச் சுட்டுகிறது. 1985இல் வெளிவந்து, உலகெங்கும் பிரபலமான ஆராய்ச்சி நூல் - 'The Ethos of Indian Literature: A Study of Its Romantic Tradition' (இந்திய இலக்கியத்தின் பண்பாட்டு இயக்க நெறி-அதன் காதல் காம ஒழுக்க நெறி) என்னும் ஆய்வை எடுத்துக் கொண்டு, அந்நூலாசிரியர், அறிஞர் திரு. K.S. Srinivasan கூறியிருக்கும் ஆய்வுக் கருத்துகள் சரியா? என்று வினாக்கள் மூலமும், தரவுகள் மூலமும் இக் கட்டுரை ஆய்கின்றது.

நூலாசிரியர் சிரீனிவாசனாரின் (பிழையான) நோக்கம்: "இந்திய மண்ணகத்தில், இந்தியப் பண்பாட்டகத்தில், இலக்கியங்களின் தோற்றத்தில் ஒருமை மட்டுமே உண்டு, பன்மை இல்லை எனக் காட்டும் முயற்சியாகும்" என்னும் உளவியல் உண்மையை உணர்த்தும் இக்கட்டுரை,

மொழிகளின் வேற்றுமை, பண்பாட்டு வேற்றுமை ஆகாது என்பதை எப்படிகேனும் நிறுவுவதே ஒரு சிலரின் மனப்போக்கால் விளைந்த ஆய்வுப்போக்கு என்பதனைச் சான்றுகள் காட்டி விளக்குகிறது. நூலின் உள்ளடக்கம், நூலின் நோக்கு, இந்தியா நிலவகத்தாலும் ஒன்று எனக் கட்டமைக்க முனையும் நூலாசிரியரின் கற்பனையில், தமிழ்-பிராகிருத மொழிகளிடையே நிலவும் இலக்கிய வேற்றுமை எப்படி ஆய்வுநெறிக்குள் வராமல் இருக்கிறது? என்று அடுக்கடுக்கான ஆதாரங்களை எடுத்து வைத்து, நூலாசிரியரின் கூற்று எப்படித் தவறாகும் என்பதனையும் இக்கட்டுரை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தமிழ்மொழி மூன்றனுக்கும் உள்ள இலக்கிய மொழியியல் வேறுபாடுகளை ஆழமாக விளக்கி, தொல்காப்பியத்தின் வழியே, தமிழ் எத்துணை உயர்வான மொழி என்பதனை நிறுவுகிறது இக்கட்டுரை. பிராகிருத மொழிஇன்று எப்படிகெல்லாம் மாறியுள்ளது என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டி, தமிழுக்குத் தொடர்பில்லாத பிராகிருத மொழியினைத் தமிழ் மொழியோடு இணைத்து, அதனை எப்படிகேனும் சமஸ்கிருதத்தோடு இணைக்க முயலும் நூலாசிரியரின் புனைவுத்தன்மையை வினா-விடை-தரவுகள் மூலமாக, ஆழமாக விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

1.0. தமிழ் நூல்களின் வரலாறு எங்ஙனம்?

ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ்மொழி படைத்த பன்னூறு நூல்களின் வரலாற்றை ஓரிரு நூற்றாண்டுகளாக அறிஞர் சிலரும் வணிகர் பலரும் வரைந்து வந்துள்ளனர். அனைத்துத் தமிழ்நூல்களின் முழுமை வரலாற்றைக் காண்பது அரிதினும் அரிது. நூல்களின் வகைகள் பல. இலக்கிய நூல்கள், சமயநூல்கள், அறநூல்கள், கலைநூல்கள், சமூக அரசியல் நூல்கள்... என அவை பல. இவ்வகைகள் பற்றித் தனித்தனியே வரலாற்று வரைவுகள் பல எழுந்துள்ளன. இவற்றுள் சில ஆங்கில மொழியிலுமே தோன்றின.

தமிழ்நூல்கள் வரலாற்றை வரைந்தோருள் அறிஞர்கள் சிலர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்: மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை, பரிதிமாற்கலைஞர், மறைமலை அடிகளார், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, ச. வையாபுரி பிள்ளை, மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, வ.உ.சிதம்பரனார், தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், மு.வரதராசனார், கா. சிவத்தம்பி, க. நெடுஞ்செழியன், பி. திருஞானசம்பந்தன் (ஆங்கிலம்), பி.சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி (ஆங்கிலம்), மு.அருணாசலம், ப. அருணாசலம், ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், ந.சுப்பிரமணியன் (ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும்), Kamil Zvebil, George L. Hart, A.K. Ramanujan, Herman Tieken, Friedhelm Hardy மற்றும் (மாணாக்கர்க்குப் பாடம் நடத்தி, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வரைந்து வணிக நோக்கில் வெளியிட்டோரும் உள்ளனர். மது. ச. விமலானந்தன், ச.வே. சுப்பிரமணியம், சி. பாலசுப்பிரமணியம், க. பெரிய கருப்பன் (தமிழுண்ணல்)..., அடைக்கலசாமி). தமிழ்நூல்களின் வரலாற்றை வரைந்தோருள் பலருக்கும் அணுகு வழிகள் - சான்று வழிகள் (Approaches) பலவாக, வேறு வேறாக இருந்தன; இருக்கலாம். அணுகு வழியைப் பார்வை (View) எனவும் குறிப்பிடலாம். படைப்பிலக்கியப் பார்வை, சமயப் பார்வை, வரலாற்றுப் பார்வை (இந்தியப் பின்புலம், ஆரியம், திராவிடம்...) சமூகவியற்பார்வை (மார்க்சியம், வேபரியம்...) எனவெல்லாம் நூல்களின் வரலாற்றை வரையலாம்; வரைந்துள்ளனர்.

சிலருக்கு நூல்களின் வரலாற்றை வரைதலில் பெறும், காட்டும் நோக்கமும் (aim/purpose) இருக்கலாம்; தாம் கொண்ட கருத்தை நிறுவும் எண்ணமும் இருக்கலாம். இதனால் எவ்வாறாயினும் மேற்கண்ட நோக்குகளுக்குள் சில சார்புகளும் உள்வாகின்றன. பார்வையில் காதலும் கடிதலும், விருப்பும் வெறுப்பும் (mania, phobia) இடம் பெற்றுவிடுகின்றன. இந்திய வரலாற்றை வரைதலிலும் இந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றை வரைதலிலும் இவை உள்ளன எனப் பேசப்படுதல் உண்டு. இனி இந்தப் பின்புலத்தில் தமிழ்நூல்களின் வரலாறு ஒன்றினை, ஒருவர் வரைந்த வரலாற்றின் பார்வையினையும் நோக்கினையும் கொண்டு காணச் செல்லலாம்.

1.1. சிரீநிவாசனார், நூல், போக்கு:

தமிழிலக்கிய நூல்களின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க, கருத்தில் கொள்ளத்தக்க, ஆய்வில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஒருநூல் ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்ட The Ethos of Indian Literature : A Study of Its Romantic Tradition என்பதாகும். இதனை ஆக்கியோர் K.S. Srinivasan என்பார் ஆவார். நூல் 1985ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. வெளியீட்டகம் Chanakaya Publications, Delhi என்பதாகும். நூலாசிரியர், சிரீநிவாசனார். 1980ஆம் ஆண்டில் ஜவஹர்லால் நேரு நினைவுச் செல்வம் (Jawaharlal Nehru Memorial Fund) என்னும் நிறுவனத்திலிருந்து ஆய்வாளர் கொடை (Fellowship award) பெற்று ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தி இவ்வரியநூலை வெளியிட்டுள்ளார். நூலின் பக்க அளவு 244. இந்நூலின் ஆசிரியர் முன்னரே 1971இல் காவிய இராமாயணம் என்னும் பெயரில் ஒருநூல் வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலுள் இவர் வால்மீகி, கம்பர் ஆகியோர் வழங்கிய இலக்கியச் சிறப்புகளையும் ஒற்றுமைக் கருத்துகளையும் தாம் விளக்கியுள்ளதாகக் கூறியுள்ளார்.

இங்கு விளக்கப்பட எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நூலின் தலைப்பினைத் தமிழில் எங்ஙனம் காணலாம்? Ethos என்பது 'பண்பாட்டின் ஒழுக்கநெறி': 'The moral ideas and attitudes that belong to a particular group or society'. ஆதலால் நூலின் தலைப்பு 'இந்திய இலக்கியத்தின்

பண்பாட்டு இயக்கநெறி'. Romantic tradition என்பது காதல், காம ஒழுக்கநெறி; அல்லது காதற் காம ஒழுக்க மரபு நெறி எனப்படலாம். ஆதலால் இந்த நூலின் தலைப்பை இந்திய இலக்கியத்தின் பண்பாட்டு இயக்கநெறி - அதன் காதல் காம ஒழுக்கநெறி அல்லது அதன் காதல் காம ஒழுக்க மரபுநெறி ஆய்வு என அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்த நூல் நூவலும் கருத்துகள் தமிழறிஞரிடைச் செல்லுதல் வேண்டும்; அவர்களது ஆய்வில் இடம் பெறுதல் வேண்டும். இதுவே இங்கு, கட்டுரையின் நோக்கம். நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் இவ்வாய்வை வரைந்ததின் நோக்கம் இந்திய மண்ணகத்தில், இந்தியப் பண்பாட்டகத்தில், இலக்கியங்களின் தோற்றத்தில் பொதுமை மட்டுமே உண்டு; ஒருமை மட்டுமே உண்டு; பன்மை இல்லை எனக் காட்டும் முயற்சியே ஆகும்; மொழிகள் வேற்றுமை பண்பாட்டு வேற்றுமை ஆகாது என்பதும் நோக்கம் ஆகும். அவரது கருத்தாக்கம் 'Indianness of Indian literature', 'Common features in the cultural matrix' எனப்படுபவை.

இவற்றின் எதிர்மறைக் கருத்தாக்கங்கள், 'Multiplicity of languages represents multiplicity of cultures', 'Unity in diversity' எனப்படுவனவாம்; இவை கற்பனையாம். இவை இந்தியப் பொதுமைக்கும் ஒருமைக்கும், Indiannessக்கும் எதிரானவையாம். இக்கருத்தாக்கங்களின் அடிப்படையிலேயே இந்நூலாசிரியர் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களையும் பிராகிருத இலக்கியங்களையும் தமிழ் இலக்கியங்களையும் ஆய்ந்து காணுகிறார்; காட்ட முயற்சி மேற்கொண்டுள்ளார். ஆசிரியருடைய அணுகுமுறையினையும் நோக்க ஆக்கத்தினையும் அவரது நூலின் உள்ளடக்கம் (Contents) காட்டுகிறது. காணலாம்.

நூலின் உள்ளடக்கம்:

1. In Quest of 'Indianness'
2. A Glimpse Across the Vindhyas
3. The Prakrit Lyric: Bardic Poems of Love
4. In the Land of Murugan: Anthologies of Love Poetry
5. Sanskrit Poetry: Romance in Devabhasha

6. The Triveni of Indian Literature
7. The Idyllic Universe of Mukataka
8. The Sublimation of Love
9. The Avalanche from the South
10. The Language of Intellectual Devotion
11. Indian Poetics: Alankaras
12. Modern Indian Languages: Their Common Legacy
13. The Grammar of Indian Languages : Structural Affinities
14. Poetry, the Soul of Indian Arts
15. The Meaning of Meaning: Layers of Suggestions

Appendices

- Chart Showing Evolution of Indian Languages
- Map Showing the Ancient Trade and Cultural Routes
- A Select Bibliography

1.2. சிரீநிவாசனாரது நூலின் நோக்கு :

இந்தியம் காணல்: ஓரிரு நூற்றாண்டுகளாக மேலைநாடுகளிலிருந்து வந்து போன அலுவலர், சமயப் பணியாளர், கல்வியாளர் பலர் இந்தியப் பண்பாடு, வரலாறு, இலக்கியங்கள் பற்றி ஆய்ந்தனர்; வரைந்தனர். இந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றை வரைந்தோர் இந்திய இலக்கியங்கள் எனப்படுபவை சமஸ்கிருத மொழியில் தோன்றியவையே; 'Indian Literature a synonym for Sanskrit literature' எனப் பேசியுள்ளனர். இப்பேச்சு குறையுடையதே; புராணங்கள் அளவில் நிற்பதே. பிராகிருதங்கள், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் தோன்றிய இலக்கியங்களை அவர்கள் கண்டு கொள்ளாதது குறையே என இந்நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டி மேலும் செல்லுகிறார். மேலை அறிஞர்கள் நூல்களில் 'இந்தியம்' (Indianness) உண்டாயினும் அது முழுமை உடையது அன்று என்பது இவர் கருத்து.

இந்த 'இந்தியத்தில்', பிராகிருதம் (பிராகிருதம்), தமிழ் ஆகிய மொழிகளினுடைய இலக்கியங்களின் வரலாறும் இணைக்கப்பட

டிருக்க வேண்டும் என்பது இவரது கருத்து. 'இந்தியம்' என்னும் கருத்தாக்கத்திற்கு இவையும் தக்கன என்பது இவரது நோக்கம். இவை இணைக்கப்படவில்லையானால் இவ்விலக்கியங்கள் அயன்மை பெறக்கூடும். 'இந்தியம்' என்னும் கருத்தாக்கம் குறுகும், சிதையும் என்பது இவரது நோக்கம். இந்திய மண்ணகத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் இவர் பொதுமையே, ஒருமையே காண ஆசைப்படுகிறார்; காட்ட முயற்சி மேற்கொள்ளுகிறார். 'சமஸ்கிருதம்' அல்லது 'தமிழ்' (Sanskrit or Tamil) என்பது கூடாது; 'சமஸ்கிருதமும் தமிழும்' (Sanskrit and Tamil) என்பதே இந்தியத்தின் போக்காக இருத்தல் வேண்டும் என்பது இவரது கருத்து. **வில் டியூரன்ட் (Will Durant)** என்னும் வரலாற்றுப் பெரும்பேராசிரியரது தனிமைப் பண்பாடு என்பது இல்லை; இனங்களிடையே உறவு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்னும் கருத்தைச் சுட்டிப் பல வேறுவேறு இந்திய இலக்கியங்களிடையே உறவு உண்டு என்பதை இந்நூலாசிரியர் வழிமொழிகிறார்; தன் கட்டமைப்புக்குச் சதை தேடுகிறார்; ஆயினும் வேறுவேறு வரலாறுகளும் உள்ளன அல்லவா! இனங்களிடையே உறவும் உண்டு; துறவும் உண்டு. ஒற்றுமையும் உண்டு; வேற்றுமையும் உண்டு. வரலாற்றில் காலங்கள் உள்ளன; கட்டங்கள் உள்ளன. இவை தம்முள் கொண்டவையும் உள்ளன; கொடுத்தவையும் உள்ளன. வரலாறு பேசுவன இவையே. 'ஒருமையும் பொதுமையும் மட்டுமே உண்டு; இந்தியம் என ஒன்று மட்டுமே உண்டு' என இந்நூலாசிரியர் பேசுவதில், ஆக்கம் செய்வதில் மெய்மையும் உண்டு. பொய்மையும் உண்டு. பொய்மை கடந்து மெய்மை நாடுவோம். இந்திய வரலாற்றில் பல்வேறு காலங்களும் பல்வேறு கட்டங்களும் உள்ளன அல்லவா! பல காலங்களின் வெளிப்பாடே பல இலக்கியங்கள். சமஸ்கிருதம் தமிழ் இடையேயான உறவுகள் பற்றிய சிர்நீவாசனாரின் உள்ளப்புழுக்கம் அவரது வரைவால் வெளிப்படுகிறது:

"Whether it was a consequence of this view or not, culture has been viewed and documented vertically, resulting in tomes on literature, in isolation, e.g., Sanskrit or Tamil, not Sanskrit and Tamil. Considering the

antiquity of both the languages, could it be that creative minds did not interact, what with frequent travel in pursuit of wealth or knowledge of which early literature speaks so often? 'Writing history in separate longitudinal sections' says Will Durant, 'does injustice to the unity of human life'. Whereas specimens of early literature that have survived do, in fact, give unmistakable proof of common ethos and shared values – even quaint fetishes – attested in each of the languages then in use (Prakrit, Sanskrit, Tamil), it is the longitudinal view that informs the writer when for instance, comment is made on social life in ancient Tamil country, on the basis of what is called Sangam poetry, the origin of which is a mystery to historians themselves. The reconstruction of social history on the evidence of old Tamil poems of love or war, can be and has been more misleading than to construe life in Elizabethan England on the basis of Othello or Hamlet Poets are not reporters, the travesty is not their if their descendants in the twentieth century mistake lyrical poetry for historical chronicle."

- (*The Ethos of Indian Literature*, p.4)

நூலாசிரியர், ஆரியம் திராவிடம், வடவகம் தென்னகம் என வேற்றுமை பேசும் வரலாற்றாசிரியர்களை மறுக்கிறார்; வெறுக்கிறார்; திராவிட மொழிகளின் இலக்கணங்களை வரைந்த **கால்டுவெல்** கருத்துகள் கண்டு கலங்குகிறார். **திராவிட** என்னும் சொல்லுக்கு **those driven away** என்னும் வேற்றுப்பொருள் சமஸ்கிருத மொழியில் உண்டு என எடுத்துக்காட்டிக் கலங்குகிறார்! தமிழ்மொழியும் தமிழிலக்கியங்களும் சங்க இலக்கியங்களும் பிற மொழிக் கலப்பால் ஆக்கம் பெற்றவையே எனக் காட்டுவதே இந்நூலாசிரியரின் நோக்கம்.

“Perception in perspective finds support in recorded evidence, when looked at collaterally. Until about a thousand years ago all expression of thought in India was confined to three languages – Prakrit, Tamil, Sanskrit, (no modern Indian language has any heritage of literature pre - tenth century A.D). Was it not therefore inevitable that the three linguistic traditions influenced one another at every turn, if not in continuum? History records the presence of Jaina monks and Buddhists in the deep South as early as the 2nd century B.C. Their hand in the classics such as Cilappathikaram and Manimekalai emanating from Tamil land in the 4-5th century A.D. is duly recognised in literary history.”

- (The Ethos of Indian Literature, p.7)

வரலாறு பேசும் இந்தியாவின் பன்முகப் பாங்கினை ஒருமுகப் பாங்காகக் காண்பதே சிரீநிவாசனாரின் குறிக்கோள். சமஸ்கிருதம் பிராகிரூதம் தமிழ் ஆகியவற்றின் இலக்கியங்கள் ஒருமுகம் கொண்டவை என்பது இவர் கருத்தாக்கம். மேலும் சில சான்றுகள் பேசுகிறார் இவர் :

“Chronologically one other possibility is of greater significance. It was in 1881 that Weber published a German translation of the Prakrit Gathasaptasati the oldest anthology of lyrical poems in India. If the West had been exposed to this earlier than to Jones Sakuntalam the European introduction to Indian literature would have been very different. Even if it is quite possible the two languages might have been perceived as twins, each with a corpus of writing characteristics of itself, yet consanguineous. Chance

plays strange tricks even on those who seek knowledge.”

- (The Ethos of Indian Literature, p.6)

இக்கருத்தாக்கங்களை வைதீகம், பவுத்தம், சமணம், சர்வாக உலகாயதம், சாங்கியம், யோகம் முதலானவை வேறு வேறாகவே காண்கின்றன. கரும் வினைக் கோட்பாட்டிற்கு அடிப்படையான அழியா ஆன்மக் கருத்தாக்கம் எங்கோ எப்போதோ யாராலோ இந்திய மண்ணகத்தில் தோன்றியது; வேதங்கள் காணாதது. திரிவர்க்க சதுர்வர்க்கக் கருத்தாக்கங்களில்தான் எத்தனை எத்தனை பூசல்கள்! மோட்சவர்க்கம் தர்மார்த்த காமங்களைத் துகைத்து அல்லவோ எறிந்தது! அயம்பொருண்மைகள் (பூதங்கள்) நான்கு என்போரும் உள்ளனரே. இவற்றைப் பகுத்தறிவியல் கூளம் என்கிறதல்லவா!

சமஸ்கிருதம் பிராகிரூதம் உறவு :

(‘பிராகிரூத மொழி’ எனச் செ.ப. கழகத் தமிழ்ப்பேரகராதி முதல் பிறர் கூட்டும் வழக்கை இந்நூலாசிரியர் பிராகிரூத மொழி எனவே வரைந்து செல்கிறார். அவரது வழக்கு இங்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.) இவ்வறவு பற்றிச் சிரீநிவாசனார் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“Towards an Indian View: A reassessment of the Indian perception is over-due; it must include a readiness to reckon with realities as manifest in tradition. For instance, the recurring theme of Karma in the literature of every language, the motivation of the four goals of life and their paths (dharma, artha, kama & moksha), the belief in five elements, (earth, water, fire, air, space) and in rebirth, should all be seen as part of the life that shaped India. In any case, the empirical approach is a feeble telescope with which to perceive an ancient culture.

- (The Ethos of Indian Literature, p.6)

பிரகிருதத்தைச் சமஸ்கிருதத்திற்கு இணையாக உயர்த்தி வைத்தும் இவர் பேசுவது போற்றத்தக்கதே. ஆனால் அவற்றை twins எனக் குறிப்பது எண்ணுதற்கு உரியது. அவை companions எனவும் படலாம்; anti-companians எனவும் படலாம். பிரகிருதம் non-sacred mundane மொழி தானே. தமிழும் அப்படித் தான் பார்க்கப்படுகிறது; மொழி வரலாற்றாசிரியர்கள் வரலாற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வதை இந்நூலாசிரியர் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பது குறையே. இந்தியப் புலத்தில், மண்ணகத்தில் அதன் பண்பாட்டு ஆக்கத்தில் எழும் வினாக்கள், சிக்கல்கள் சில உண்டு எனக் காட்டி இந்நூலாசிரியர் திகைப்பை வெளியிடுகிறார்.

"Questions that still assail the mind are i) in what does the entire culture of India constitute? ii) how does intense awareness manifest itself? iii) how does one recognise uniformity in treatment when the vehicles of expression are many and distinct?"

- (The Ethos of Indian Literature, p.2)

"இயல்கள் பலவாயினும், வந்த வழிகள், பிறந்த வழிகள் பலவாயினும் 'entire culture' ஒன்றே; பல அல்ல; cultures என்னும் பன்மை இல்லை" எனக் காட்டுவதே இவரது நோக்கம்; முயற்சி. வரலாறு உடன்படுமா என்பது அய்யத்திலும் அய்யமே! இவர் தம் நோக்கத்திற்கு ஏற்ப வரலாற்றை மாற்றுகிறாரோ; மறுத்திருக்கிறாரோ! கருத்து ஆய்வுக்கு உரியது.

'இந்திய மண்ணகத்தில் இனங்கள் பலவாயினும், இனங்கள் கொண்ட பண்பாடுகள் பலவாயினும், பண்பாடுகள் பெற்ற மொழிகள் பலவாயினும், மொழிகள் படைத்த இலக்கியங்கள் பலவாயினும், (இவை வரலாற்றுண்மைகள் எனப் பேசவில்லை) அவற்றுள் பொதுமை உண்டு; ஒருமை உண்டு; இந்தியம் உண்டு' எனக் கட்டமைப்பதே இந்நூலாசிரியர் நோக்கம் அல்லவா! இந்நோக்கத்தைக் கட்டமைப்பதற்கு அவர் கட்டமைத்த ஆய்வு நெறிமுறை கீழ்க்காண்பதாகும்:

"If identical thoughts / passages occur in any two works, there are four possibilities:

- i) Work A has influenced B
- ii) Work B has influenced A
- iii) Both have drawn upon a common source,
- iv) It is just coincidence.

Coincidence can occur but not so often, so extensively. So, similarities deserve scrutiny. It is not important, however, to establish the superiority of this or that tradition, linguistically speaking; nor even to assess the 'debt' which one tradition owes to the other. The appreciation of the close and continuous interaction among the traditions that have come down to us, transcending barriers of every kind linguistic, geographic, ethnic is its own reward."

- (The Ethos of Indian Literature, p.8)

இவ் ஆய்வு நெறிமுறை சிறப்பானதே. ஆய்வுக்குரிய சான்றுகளின் தகுதிகளும் ஒதுக்கி வைக்கத்தக்கனவோ? ஆனாலும் ஆய்வுச் சான்றுகளின் வரலாற்றுண்மைகள் ஆய்வில் கொள்ளத்தக்கன. இந்நூலாசிரியர் செல்லும் வழியில் சென்று பார்க்கலாம்.

1.3. இந்தியா நிலவகத்தாலும் ஒன்றேயாம் :

இந்நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனாரின் நோக்கம் இந்திய மண்ணகத்தின் பொதுமையை, ஒருமையை வரைந்து காட்டி, அதன் பண்பாட்டுப் பொதுமையை, இலக்கியப் பொதுமையை எடுத்துக்காட்டுவது அல்லவா! இந்நோக்கத்தைக் காட்டும் முதற்படி இந்திய வடமண்ணகமும், தென்னகமும் உறவுத்தடை இல்லா ஓரகம் என நிறுவுவதாகும். 'இரு நிலவகங்களிடையே போக்குவரத்தைத் தடுக்கும் விந்திய மலை, பண்பாட்டு மொழி உறவினையும் தடுத்துள்ளது' என வரலாற்றாசிரியர்கள் பேசியதை இந்நூலாசிரியர் மறுத்துரைக்கிறார். விந்தியம் கடந்து போக்குவரத்து இருந்தமைக்குச்

சான்றுகளாகக் கி.மு.வுக்குரிய இராமாயணம் மகாபாரதம் தரும் குறிப்புகளையும் கவுடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் பேசும் கருத்தையும் சான்றாகக் காட்டுகிறார் இந்நூலாசிரியர். இவை வரலாற்றுக்கு உரிய உண்மைச் சான்றுகளாகவும் இருக்கலாம். கி.பி-க்கு உரிய கட்டுக்கதைகளாகவும், பிற்சேர்க்கையாகவும் இருக்கலாம். **வால்மீகியார்** பேசும் இலங்கை, **இராவணன்** தென்னகத்தவர்கள் அல்லர் எனத் தொல்லியல் வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் எடுத்துப் பேசியுள்ளார். கவுடில்யரும் தென்னாட்டவர், தமிழர் என்னும் பேச்சும் உண்டே! **அகத்தியர்** தென்னாடு போந்தபோது அவருக்கு விந்தியமலையில் சிக்கல், தடைநேர்ந்த கதையும் உண்டே! பழந்தமிழகத்தைத் தம் போக்கில் வேறாகக் கட்டமைக்க இந்நூலாசிரியர் முனைகிறார். மேற்கண்ட சான்றுகள் உதவுமோ!!

வாணிகம், பொருளீட்டல், கொள்கை பரப்பல் வேண்டி ஓட்டக் ஊர்தியின் வழி வடமண்ணகத்தர் தென்னகம் தமிழகம், போந்தனர் எனவும் நூலாசிரியர் பேசுகிறார். சமணரும் பவுத்தரும் அமைதிவேண்டியோ, சமயம்பரப்பவோ, இலங்கை முதலான அயல்நாடுகள் செல்லவோ, கி.மு. முதற் சில நூற்றாண்டுகள் தொடங்கித் தென்னகம் வந்துள்ளனர் என்பது வரலாற்றுண்மையே. கி.மு. முதற்கொண்டு தமிழகத்தில் தென்படும் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுகள் இவ்வருகைக்குச் சான்றாக நிற்கின்றன. (ஆரிய வேதவழிச் சமயப் பிராமணர்களும் யாகமுறையினைத் தோளில் சுமந்து தமிழகம் போந்து ஊர்களின் ஓரங்களில் ஒதுங்கி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதும் வரலாறாகும்.) இந்நூலாசிரியர் சமண பவுத்தர்களின் வருகையைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கிறார். அவரது நோக்கத்திற்கு இது துணை.

1.4. பிரகிருதமொழி நூல் சத்தசாயி :

'ஹால' 'Haala' என்னும் சாதவாகன மன்னர் (கி.பி.20-24) அவரது காலத்துப் புனித சமஸ்கிருதத்தின் மீது கசப்புக் கொண்டு ஒதுக்கிப் பிரகிருதத்தின் மீது விருப்புக் கொண்டு அம்மொழியில் ஊர்ப்புறப் பட்டிதொட்டிகளில் வழங்கிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கினார் என்பது கதை; வரலாறோ? ஒருகோடிப் பாடல்களிலிருந்து எழுநூறு

பாடல்களை மட்டும் தேர்ந்து அம்மன்னர் நூலாக்கினார். (அவற்றை முதலில் பிரம்மா தானே ஆக்கியிருப்பார் - மற்ற பிற நூல்களின் கதை போன்று!) ('எழுநூறு' என்னும் எண், நூற்பாக்களின் தொகுப்புக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முறைஎண். நூற்பாக்களின் தொகுப்பில் 7,70,700, 7000 என்னும் எண்கள் ஆட்சி கொண்டிருக்கின்றன.) ஹால மன்னர் தொகுத்த இந்நூலுக்கு 'எழுநூறு' என்பதே பெயராம்; 'பா எழுநூறு' என்பதுமாம். வடமொழிப் பெயர் 'காதாசப்தசதி' என்பதாம். 'சப்த' எழு: 'சதி' நூறு - இப்பிரகிருத நூலின் பிரகிருதப் பெயர் 'சத்தசாயி' 'Sattasaai' என்பதாம். இத்தொகைப்பாக்களின் நூலே இந்திய மண்ணகப் பண்பாட்டுப் புலத்தில் காதல், காமம் (காதற்காமம், காமக்காதல்) பற்றிப் பேசும் தொன்மை முதல் நூல் என இந்நூலாசிரியர் இலக்கிய வரலாறு பேசுகிறார். இத்தொகை நூலின் ஆக்கமும் தாக்கமுமே இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் காதல், காம இலக்கியங்கள் தோன்ற வாய்ப்பை வளர்த்தனவாம். இவ்வாக்கத்தை வரைந்துகாட்டவே சிரீநிவாசனாரின் இந்நூலின் பொருண்மை.

1.5. தமிழ் பிரகிருத மொழிகளிடே இலக்கிய ஒப்புமை :

தமிழகமண்ணின்தமிழரின் பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களாம் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுக்கள் பாடும் காதல், காமப் பொருண்மையும் (மறம் உள்பட) பிரகிருத சத்தசாயி பாடும் பொருண்மையும் ஒத்தனவே; பெரும்பான்மை ஒற்றுமையுடையன என இந்நூலாசிரியர் பேசுகிறார்; அவர் போக்கில் காட்டுகிறார்; குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை (அகநானூறு), அயங்குறுநூறு, திருக்குறள் ஆகிய நூல்களிலிருந்து 15 பாக்களைச் சான்றுகளாக அவர் மொழி பெயர்த்துத் தந்து காட்டுகிறார்; சத்தசாயி, தமிழ்த் தொகைநூல்களிடையே ஒற்றுமையும் உண்டாம்; ஒப்புமையும் உண்டாம்; ஒருமையும் உண்டாம்; பொதுமையும் உண்டாம் எனக் காட்டுவதே இங்கு அவரது நோக்கம்; உறுதி செய்கிறார்.

அடுத்து இந்நூலாசிரியர் சொல்வது, செல்வது இப்பொதுமை ஒற்றுமை எங்ஙனம் இம்மொழிகளிடே வந்தன என விளக்குவதே ஆம்.

1.6. ஒப்புமை ஆய்வு நெறி :

இருவேறு மொழிகளுக்கிடையே நிலையும் பொதுமைக்கூறுகள் எங்ஙனம் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் என அறிய நூலாசிரியர் இந்நெறிமுறைகளைத் தருகிறார்:

“There are, of course, four possibilities: (1) sheer coincidence; (ii) both have derived from an older common source; (iii) Tamil influence on Prakrit; (iv) Prakrit influence on Tamil.”
- (சிரீநிவாசன், ப.40)

- (i) தன்னாக்கப் பொதுமை (Orthogenetic aspect);
- (ii) முன்னைப் பொதுமைக் கூறு ஒன்றின் பின்னை ஆக்கம்;
- (iii) தமிழ், பிரகிருதத்துக்குத் தரல்;
- (iv) பிரகிருதம் தமிழுக்குத் தரல் என்பன தமிழில் விளக்க நெறி.

1.7. ஒவ்வாத ஆய்வு நெறிகள் :

முதல்நெறி, தன்னாக்கப் பொதுமை வரலாற்றுச் சான்றுகளுக்கு மாறாக உள்ளது. ஏன் எனில், 'இவற்றிடையே ஒற்றுமைக் கூறுகள் பல உள்ளன' என்கிறார் ஆசிரியர்; ஒதுக்குகிறார்.

இரண்டாம் நெறி, 'முன்னைப் பொதுமை பின்னை ஆக்கம்' 'தன்னுணர்வுள்ளக் கருத்தாக்கமே (personal influence)' எனக் கூறி அதனைக் கழிக்கிறார் ஆசிரியர்.

'மூன்றாம் நெறி தமிழ், பிரகிருதத்திற்குத் தருவதற்கு வாய்ப்பில்லை; தமிழ்ச் சான்றுகள் சத்தசாயிக்குக் காலத்தில், பிற்பட்டவை ஆதலால்' என அவர் பேசித் தள்ளத்தக்கது என்கிறார். பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களுக்குச் சங்கம் எனப்பட்டது ஒன்றும் இருந்ததில்லை. சங்கம் என்பது வரலாற்றில் கற்பனைக் கட்டுமானம். இத்தொகை நூல்கள் கி.பி. நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. தமிழ் கொடுத்தல் எங்கே இயலும் என ஆசிரியர் தாம் கண்டெடுத்துக் கொண்ட வரலாறு சுட்டி மூன்றாம் நெறியைக்

துகைக்கிறார். 'சத்தசயீ, தமிழ்த் தொகை நூல்கள் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமைச் சான்றுகள் நிறைய உள. மதிவாணரின் ஆந்திர நாட்டு அகநானூறு என்னும் நூலும் சான்றாக நிற்கின்றது' என்கிறார் அவர். வடவக தென்னகத்திடையே போக்குவரத்து நிறைய இருந்தன எனவும், சமணர்களே இப்போக்குவரத்துக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தனர் எனவும் ஆசிரியர் சான்றுகளுடன் பேசுகிறார். கி.மு., கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் நாட்டப்பட்ட பலப்பல பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் உறவுக்குச் சான்றாக நிற்கின்றனவாம்.

1.8. ஒத்த ஆய்வு நெறி: பெயர்கள் ஒற்றுமை:

நான்காவது நெறிப்படி, பிரகிருதம் காதல் காம அகப்பொருளைத் தமிழுக்குத் தந்தது; தமிழ் கொண்டது என்பதே வரலாற்றுண்மை என்கின்றார் ஆசிரியர். இதற்கு இருமொழி இலக்கியங்களுள் பாப்படைத்தோர் பொதுமையே (common authorship) தக்க சான்றாக உள்ளது என்கிறார் அவர். இந்தப் 'படைத்தோர் பொதுமை' என்பது படைத்தவர்களின் பெயர்கள் ஒப்புமையுடைமை (similarities) கொண்டவை என்பதாகும் போலும். பழந்தமிழ்த் தொகைநூற் புலவர்கள் 437 பேர்கள் என ஆசிரியர் கணக்கிடுகிறார். இவர்களுள் 10 விழுக்காட்டினர் ஒத்த அயல்மொழிப் பெயர்களைக் கொண்டவர்கள் என்கின்றார் நூலாசிரியர். இவ்வொத்த பெயர்களின் மேலும் கீரன் (24), நாகன் (15), சாத்தன் (19), தத்தன் (6) கண்ணன் (34) என்னும் பிரகிருதச் சொற்களும் தமிழ்ப்புலவர்கள் பெயர்களாக உள்ளன என மேலும் அவர் காட்டுகிறார்.

1.9. அயல்மொழிப் பெயர்கள் :

சமண பவுத்த பிரகிருத அயல்மொழிப் பெயர்கள் எவை எவை எனப் பட்டியலிட்டு வகை தொகைப்படுத்தித் தருகிறார் ஆசிரியர். அவற்றை இங்குக் காண்பது ஆய்வுக்குத் தேவைப்படும்.

“I. Common names of poets in Tamil and Prakrit

The corpus of Sangam poetry deserves to be viewed in the national

perspective for one important reason above all common authorship. An aspect which has not so far attracted the attention of scholars is that the names of Tamil poets found in the colophons have much in common with the rest of India; the similarities are worth nothing, even if they are manifest in about just one tenth of the names that figures in the anthologies.

An oft repeated name in Sangam poetry is of Kapilar who is credited with 235 songs out of a total of 1947 in the Aham anthologies. The word is patronymic; Paripadal refers to eleven Kapilas. (The founder of the Sankhya system was evidently a respected figure in ancient South India.) A long poem of 261 lines, Kurinjippattu is said to be Kapila's the occasion for the work having been the need to educate the Aryan King, Prahatta (Brihaddatta) on clandestine love, Kalavu of the Tamil people, which is in no way inferior to gandharva marriage as the epilogue says. It also speaks the trivarga as the goal. (Kapila was possibly a Jain; he is referred to as antanalan in Pur. 126.) At any rate, the word is not traceable to any root in the southern languages, etymologically. There are atleast a dozen other names of this kind, ranging from common ones such as Kesava and Damodara to the unique ones such as Valmiki and Markandeya. The name of Palitta (Skt. Padalipita) the author of 'Tarangavai kaha' occurs as Paliyattanar or Palattanar. The name of Gunadhya (author of Brihatkatha) occurs as such, along side a number of Kiras, (24) Nagas (15) Sattas

(19), Dattas (6), etc. The Kannans (Pkt. Kanha for Krishna) lead with 34 poets of that name.

The following table gives some names with a distinct Sanskrit flavour. (தமிழ்ப் பெயர்கள் இக்கட்டுரையாசிரியர் வரைந்தவை).

Tamil form	Sanskrit form
Nallaccuta (nar) (நல்லச்சுதனார்)	ACYUTA
Uloccana(r) (உலோச்சனார்)	LOCANA
Damodara (nar) (தாமோதரனார்)	DAMODARA
Deva (nar) (தேவனார்)	DEVA
Karuvoor Pavuttira (nar) (கருவூர் பவித்திரனார்)	POUTRA
Kesava(nar) (கேசவனார்)	KESAVA
Biramacari (பிரமம்ச்சாரி)	BRAHMACARI
Birama(nar) (பிரமனார்)	BRAHMA
Govardha (nar) (கோவர்த்தனார்)	GOVARDHANA
Vanmiki (yar) (வான்மீகியார்)	VALMIKI
Sattinatha (nar) (சத்தி நத்தனார்)	SATTINATHA
Markandeya (nar) (மார்க்கண்டேயனார்)	MARKANDEYA
Mateerthan (மாதீர்த்தன்)	MAHATEERTHA
(Kapila (r) (கபிலர்)	KAPILA

In the traditonal list of 473 names of Sangam poets, what often shows is the convention of attaching to one's name the name of the gotra to which he belongs - a distinct feature, which is non-Dravidian culturally.

II. Poets whose names include indication of their gotra

Kallil (கள்ளில்)	Attiraiyan	(Atreya)
Kasipan (காசிபன்)	Keeran	(Kasyapa)
Kosikan (கோசிகன்)	Kannanar	(Kausika)
Vatuli	Narcendanar	(Vatoola)
Neidar	gargiyar	(Gargya)
Kauniyan (கவுணியன்)	bhoodattanar	(Kaundinya)
Kadambanoor (கதம்டனோர்)	Candiliyan	(Sandilya)

N.B. 'Kapila' itself might be just a gotra name.

The influence of Jaina and Buddhist inclination is manifest in more than eighty names.

III. Jaina and Buddhist names held by Sangam poets

Kiran (கீரன்)	(24)	
Sattanar (சாத்தனார்)	(19)	(Sartha = Caravan leader; also derivable from sasta= wise man).
Bhoota nar (பூதனார்)	(11)	
Mosi	(7)	(Mokshin = one who seeks to renounce)
Naganar (நாகனார்)	(15)	
Mallanar (மல்லனார்)		
Dattanar (தத்தனார்)		
bodhiyar (போதியார்)		
Vannakkan (வண்ணக்கன்)	(4)	
Peyanar	(Vannagga (Pkt))	one who sings in praise

(பேயனார்)	Peyya (Pali)	venerable
Terataran	(theratara)	= reverend
(தேரதரன்)		

More light is shed when Tamil names are perceived as mutation or regional version of Prakrit. Sometimes one is a literal translation of the other.

IV. (a) Poets with Prakrit names (tatsama)

Tamil	Prakrit	Sanskrit
Mayendan (மாயேண்டன்)	Mayenda	Mahendra
Mavalattan (மாவலத்தான்)	Mavalatta	Mahabalastha
Vannakkam (வண்ணக்கம்)	Vannagga	Varnaka
Tittan (தித்தன்)	Titta	Teertha
Potanar (போதனார்)	Pota	Pota
Malla(nar) (மல்லனார்)	Malla, Malloka	Mall
Damappa Kannanar (தாமப்ப கண்ணனார்)	Dhammappal Kanha	Darmapala Krishna
Palatta(nar) (பாலத்தனார்)	Palitta	Padalipita
Palliatta(nar) (பல்லியத்தனார்)		
Kannatta(nar) (கன்னத்தனார்)	Kannautta	Karnaputra
Sadeva(nar)	Sadeva	Sahadeva
Sahalasa(nar)	Sahilla(ssa)	Saghilla (?)

b) Names which are evident translations of Prakrit names of poets, some of whom figure in 'G.S'.

Parkappan (பார்காப்பான்)		Mahibhopaala
Erumai Veliyan (எருமை வெளியன்)		Mahisasura
Nedun Kazhutta (Paranar)		Sugriva

(நெடுங்கழுத்த பரணர்)

Kadala(nar)

(கதலனார்)

Lanai(yar)

(யானையார்)

Venkorran

(வெண்கொற்றன்)

Orer ulavar

(ஓரேர் உழவனார்)

Mahodadhi

Hasti, Nagahasti

Karkadharman

Hala

traditionally listed in 'G.S.' and Sangam poetry shows that many of them are common.

V. Names which are common to Sangam poems and 'G.S.'.

"Could it be that the songs from Kuruntohai, Narrinai, Ahananooru and Purananooru cited in the table above were wholly independent of Prakrit? Or, do they represent the works of those very poets who figure as authors in the colophon of the Prakrit gathas, compiled by Hala much earlier? In any case, why do those very names figure here?" - (*The Ethos of Indian Literature*, pp. 42-47)

N.B. The antiquity of the custom of literally translating a word, - each element in a compound word - is evidenced here. Lastly, a piece of direct evidence lends weight to the view that Prakrit gathas were, in fact, the source and inspiration for the Tamil love-lyrics.

A comparative analysis of the names of poets

1.10. தமிழ்நூல்கள் கொண்டவை: சமணர் பங்களிப்பு :

Name	Song	Name	Song
Damodaran(nar) (தாமோதரனார்)	Kur.92	Damodara	(Gatha 2.6)
Salliyam Kumara (nar) (சல்லியம் குமரனார்)	Kur.119	Kumara	(Gatha .27)
Uruttira(nar) (உருத்திரனார்)	Kur.274	Rudra	(Gatha 6.35)
Deva(nar) (தேவனார்)	Narr.227	Deva	(Gatha 2.58)
Biramacari (மிரம்ச்சாரியார்)	Narr.34	Brahmacari	(Gatha 3.21)
Potta(nar) (போத்தனார்)	Narr.110	Pota, (puttisa)	(Gatha 1.89)
Bhoota(nar) (பூதனார்)	Narr.29	Bhootadatta	(Gatha 4.36)
Kannan(nar) (கண்ணனார்)	Kur.107	Kanha	(Gatha 1.54)
Sahalasa(nar) (சகலாசனார்)	Aham. 16	Sahalasa	(Gatha 2.53)
Naga(nar) (நாகனார்)	Pur.379	Nagabhata	(Gatha 2.82)
Kesava(nar) (கேசவனார்)	Paripadal	Kesava	(Gatha 4.89)
Damodara(nar) (தாமோதரனார்)	Kur.92	Damodara	(Gatha 2.5)
Kadala(nar)	Aham. 72	Kadilla	(Gatha 5.4)
Vanga(nar) (வங்கனார்)	Aham.106	Vangavihara	(Gatha 1.22)
Gayama(nar) (கயமனார்)	Aham. 7	Gayamma (Skt. Gajavarma)	(Gatha 1.50)
Malla(nar) (மல்லனார்)	Kur.72	Malla	(Gatha 3.37)
Palatta(nar) (பாலத்தனார்)	Narr.52	Palitta	(Gatha 1.36)

தமிழ்ச் சங்கப் பாக்களைச் சமணசமயம் தன்னுள் வாங்கிக் கொண்டது (Sangam poetry and Jaina Proselytisation) என்னும் கருத்தாக்கத்தை வைத்து அதற்கான சான்றுகளை மேலும் தந்து கொண்டு செல்கிறார் நூலாசிரியர். வடபுலத்துப் பெயர்களாம் மவுரியர், நந்தர், பாடலி, சோன் ஆறு, வங்கம், காபாலிகர், கங்கையாறு, நரந்தம்மலர், இமயமலை ஆகியவை தமிழ்த்தொகை நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளமையை அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

சமணர்கள், துறவு, ஊழ் முதலான கருதுகோள்களைப் போற்றுவோராயினும் இவ்வாழ்க்கை வேண்டாம் எனக் கடிவோர் அல்லர் என ஆசிரியர் கருத்துரைத்து அமைதி கூறுகிறார். மேலும் தொல்காப்பியமும் இவ்வாழ்க்கை பேசித் துறவுக்கும் துணைநிற்கின்றதாம். மேலும் தொல்காப்பியம் சமணரின் மாபுராணம் என்னும் நூலை ஒத்துச் செய்யுளியல் ஆகியவற்றை ஆக்கம் செய்ததாம். ஆசிரியரது இக்கருத்துகளைக் காண்க:

“Erotic Poetry – Vehicle of Jaina ideas:

There is one more point. Sangam poetry and Jaina proselytisation have been viewed and treated as if they were distinct and unrelated phenomenon in the early history of the South. Instead, if the former is recognised as an integral part of the latter, many aspects of our cultural tradition will fall into pattern, ceasing to be old bits in a puzzle. The names that are seen as common to Tamil land Prakrit (Table V) would also become meaningful.

Evidence there is, internally in Tamil literature itself. it is not without significance that Sangam poetry contains references to persons and places of the North-eastern region - the Mauryas and Nandas (Aham 251), Patali (putra) and River Son (Kur 75), Kapalikas and Vanga (Narr 189). By what coincidence does the river Ganga figure far more often than Kaveri? When a girl's tresses are described as having the fragrance of *narandam* (Kur 52) - the naranda grass that is grown in the Himalayas, (not in the South), - and when Tamil poets talk of heavy rain as *imayam pilakkum mazhai* (that which cleaves the Himalayas) or of *kadum pani* (severe cold), such references are as incongruous as it would be for a Hindi poet to refer to daffodils or pansies. Clearly, the early migrants to the South were reminiscing nostalgically, while yet writing in Tamil. (This is in contrast to 'G.S' in which the setting is the region between Narmada and Rewa rivers, with no reference to Ganga or Pataliputra.)

Besides, in Tokappiyam, the chapter on poetics (poruadhikaram) ends with the note that clandestine love and domestic bliss must culminate in an exercise towards renunciation (*cirappu*). This must seem odd in an essay on erotics of moral edification by means of erotic narrative which is manifest alike in the Tamil songs, which now and again project the notion of fate (Pal) in unexpected turn given to the romantic mood. Again, the old mixture

of chapters on poetics and prosody in a work of grammar, which Tolkappiyam is, seems to follow a Jain dictum, echoed in Jinasena's 'Malpuranam' viz. that grammar, prosody and poetics all together go to make what is known as '*vangamay*'. In this context, the terms *ullurai* and *iraichi* in Tolk. can be seen as counterparts of *paramatta* and *hiyaali*. (p.32)"

- (*The Ethos of Indian Literature*, pp.47 and 48)

தமிழ்நூல்களின் வரலாற்றில் நக்கீரர் என்பார் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசைநூல்க்கம், பூதபுராணம் எனப்படும் நூற்பட்டியல் தருகிறார். இவற்றுள் அகத்தியம் தவிர, பிற சமணசமய நூல்கள் என ஆசிரியர் பேசிச் செல்கிறார். பழந்தமிழரின் நூலாக்கத்திற்குச் சமணரின் பாங்களிப்பைக் கூட்டி உரைக்கிறார் ஆசிரியர்.

1.11. சங்கங்கள் வழிப் பாங்களிப்பு :

தமிழ் நூலாக்கங்களின் வரலாற்றில் முச்சங்கங்கள் பற்றிய கருத்தாக்கம் குழப்பவே செய்கிறது. வரலாற்றுண்மைக்கு இக்கருத்தாக்கம் ஏற்புடமை பெறவில்லை. தமிழுக்கு, அதில் நூலாக்கத்திற்குச் சங்கம் அமைந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை எனவும், சமணர் தமக்கு உரிய சமயச் சங்கத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டு தமிழ்நூல்களும் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனவும் இந்நிலையே தமிழ்ச்சங்க வரலாறாகலாம் எனவும் இந்நூலாசிரியர் விளக்கம் தருகிறார். விளக்கம் ஆய்வுக்குரியது.

1.12. தமிழில் திணைக் கருத்தாக்கம் அய்யம் :

அடுத்து அகப்பொருள் புறப்பொருள்களில் அடிப்படையாக வழங்கும் 'திணை' என்னும் சொல்லாராய்ச்சியில் ஆசிரியர் இறங்கி அச்சொல் தமிழில் பொருண்மையில் பன்மையும், குழப்பமும் தருகிறது என நக்கீரர் விளக்கத்தை எடுத்துக்காட்டி, ஆதலால் திணை பிரகிருத்திலிருந்து வந்த சொல் எனப் பேசுகிறார். (ஏ.கே.இராமநுஜனை, (*The Interior Landscape*) மறுக்கிறார்; ச. வையாபுரிப் பிள்ளையைச் (*History of Tamil Language and Literature*) சான்று காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.)

சமண மரபின் 'நயதம்மகஹோ' என்னும் நூலில் 'அகம்மபூமி' (land of inaction and perpetual enjoyment) என ஆட்சி காணப்படுகிறது. இவ்வாட்சி அய்ந்திணைப் பாகுபாட்டைக் காட்டுகிறது எனவும் ஆசிரியர் பேசிச் சொல்கிறார். (அவர் நூல் பக்.51.)

'தொல்காப்பியம்' நான்கு நிலங்களுக்குத் தெய்வங்கள் கண்டு சொல்கிறது; கண்ட தெய்வங்கள் எல்லாம் தமிழகத்திற்கு அப்பாலான வடபுலத்திலிருந்து இறக்குமதியானவை; தொகை நூல்களெல்லாம் கொண்டவை தாம்; பாலை நிலத்திற்குத் தெய்வம் கூறப்படவில்லை. ஆதலால் 'பாலை' என்னும் சொல் வடபுலத்துப் பிரகிருதத்திற்கு உரியதாகலாம் என மேலும் அடுக்குகிறார் ஆசிரியர்.

"Traditionally, these gods are identified as Vishnu, Kumara, Indra and Varuna respectively – which seems to be an acknowledgement of the early induction of the non-Dravidian pantheon.

In parenthesis, it is necessary to add that 'Tinai' in the sense of land has no etymological derivation in Tamil. Nor is *Pillai* a Tamil word; it is a Prakrit word (Pala) which means the bund of a river or lake, along which travelers walked (ef: *Pokkellam Palai*.) Hence, it is that *Palai* has no deity assigned. There are other gaps are well; for instance; 'in spite of the extensive commercial contact with the countries of the middle East and far East. Sangam poets dealing with the theme of separation or *Palai* completely ignored the sea voyage and its description'. Why?"

- (In the Land of Murugan, The Ethos of Indian Literature, p.52-53)

1.13. புறநானூற்றில் சமண பவுத்தத்தின் தாக்கம் :

காதா சப்தசதி எனப்பட்ட சத்தசாயீ, தமிழுக்கு அகப்பொருளிலக்கியம் தந்தது; புறப்பொருளிலக்கியம் பற்றி அய்யமும்

வேண்டாமாம். வடபுலம் புறப்பொருளையும் தந்தது. புறநானூற்றின் அவ்வையார் பாடல்கள், பாரி பற்றிக் கபிலர் பாடிய பாடல்கள் ஆகியவை பிரகிருதப் பாடல்களை ஒத்துள்ளன. ஹேமச்சந்தரா என்பாரின் சப்தானுசாசன என்னும் நூலின் சில பாடல்களுடன் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஒத்துள்ளன எனப் பேசுகிறார் இந்நூலாசிரியர்.

மேலும் செல்கிறார்; இருவினைகள், நிலையாமை, இன்பதுன்பங்கள், வாழ்வின் பிறப்பு இறப்பு, மணமும் மறைவும் ஆகிய கருத்தாக்கங்களைப் புறநானூறு சமணர்களிடமிருந்து பெற்றுத் தன்னுட் கொண்டுள்ளது என்கிறார் அவர்.

புறநானூற்றில் பவுத்தம் :

சமண சமயத்தின் கொடை, தழுவல் போன்று பவுத்த சமயமும் விகாரங்களின் வழித் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு புறப்பொருளுக்கான பாடல்கள் சிலவற்றையும் வழங்கியுள்ளது என ஆசிரியர் எடுத்துவைக்கிறார். யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்... என்னும் பாடலும் (192) 'நாடாகு ஒன்றோ...' (187) என்னும் பாடலும் பவுத்தத்தின் கொடை எனக் காணலாம்.

"A song glorifies an elderly woman who rejoices on hearing of her young sons' death while facing an elephant, her joy far exceeding what she felt when he was born (Pur.277); another song is addressed by a poetess to the king in praise of his wounds on the chest which speak of his valour (Pur.93). The oft-quoted song (Pur. 295) which portrays the resurgence of lactation in an aged mother on seeing her son fallen in the battle field (without fleeing) is also by the same poetess, *avvai*.

Some highly eulogistic ones belong to Kapilar, who often uses clever turns of phrase and thought which anticipate what later rhetoricians cite as model figures of speech (*alankara*). Pur. 107 is one such; 'Why do poets praise the king, Pari? He is not alone in generous gift. Look at the rain (*mari*) which

protects the world'. Elsewhere, he tells the Sun, in apostrophe, 'you are no match to my king, Ceran; he is limitless in power and charity whereas you shine only during the day'. (Pur. 8).

Whether they be songs in praise of the giver or of the warrior, these poems in Puram style bear the stamp of Prakrit influence, as much as those in Aham style. The last cited song of Kapila has its parallel in 'G.S'. 5.67 which is in praise of King Salivahana. Old Prakrit texts emphasise the importance of pleasing the king, everywhere. The celebration of valour cited in Pur.277 or 295 can be seen as cognate with the Prakrit couplet (cited from old classics) in Hemachandra's 'Sabdanusasan'. (IV. 351) wherein a woman rejoices over her husband's death in battle, thus: 'he would have been put to shame by my friends had he come home defeated'.

Purananooru (GwehD}W), like the Aham anthologies, has many a Jaina thought of philosophy or ethics embedded in poetry, - the notion of fate, the impermanence of life (*anitya*), irony of joy and sorrow manifest side by side, etc. (Pur.194) highlighting the phenomenon of life and death, of wedding and funeral occurring day after day, and its parallele, Subh. 1473, are typical (See. P.99)." (*In the Land of Murugan, The Ethos of Indian Literature*, pp.54-55)

Dhmmapada in Puram (Gwk):

There are patently Buddhist ideas as well, which is not surprising; *anitya* itself is one. *Viharas* of the Buddhists are known to have existed in the Tamil region as early as 1st Century B.C. and many a poet styles himself as Buddha (nar) or satta (nar). Two illustrations may suffice. Pur. 192 (yadum oore, yavarum Kelir) which is commonly quoted as illustrative of Tamil liberalism is but an echo of a passage in Hitopadeia. By far the most powerful attestation of Buddhist indoctrination through poetry is Pur. 187

(nada konro....) which is a literal translation of *game va Yadiva ranye*, occurring in Dharmmapada (Arhantvagga:9); it declares that it is the good and the noble who make a country what it is, whether it be a village or forest, low-lying or plateau.

It is worth recording the texts.

nada konro kada konro

நாடாகு ஒன்றோ காடாகு ஒன்றோ

avala konrao misaiya konro

அவல்ஆகு ஒன்றோ மிசையாகு ஒன்றோ

evvali nallavar adavar

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

avvali nallai valiya nilane

அவ்வழி நல்லை: வாழிய நிலனே. (Puram, 187)

game va yadi va ranne

nine va yadi va thale

Yattharahanto viharanti

Tam bhumim ramanlyyakam (Dharmmapada)

(This was spoken by the Buddha when Visakha asked him about the forest in which Revata, brother of Sarputta, had taken abode.)" - (*In the Land of Murugan, The Ethos of Indian Literature*, pp.55-56)

1.14. அகப்பொருட்சொற்கள் அயலகம் தந்தவை :

அகப்பொருள் தமிழுக்கு உரியதோ என்னும் அய்யத்தை எழுப்புவதே நூலாசிரியர் நோக்கம். தமிழ் அகப்பொருள் நூல்களில் உயிர்ச் சொற்களாக வழங்கி வந்த 'அகம், கிழவன், காமம், காதல், மடல், அணங்கு, பாணன்' ஆகிய சொல்லாட்சிகள் பிரகிருத மொழியிலிருந்து கடன் பெறப்பட்டனவே எனத் தமிழைக் கடனாளியாக்கிப் பேசுகிறார் நூலாசிரியர். களவு என்னும் சொல்லும் தமிழ் மொழியாக்கமாம். (அவரது நூலில் 56, 57, 58 பக்கங்கள் செல்க.) அகப்பொருட் பாடல்களின் மேலான சிறப்பான உறுப்பினள் நாடகமங்கை - தோழி எனப்படுபவள் ஆவாள். பிரகிருத மொழிப் பாக்களிலும் சமஸ்கிருத மொழி முக்தகம்

பாக்களிலும் இத்தோழி முறையே Sahi எனவும் Sakhi எனவும் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். (பக்.59). படைப்பொற்றுமை காண வேண்டுமாம்.

1.15. தமிழ், தன் படைப்புக் காணவில்லை:

'பிரகிருதம் கொடுத்தது, தமிழ் கொண்டது' என்னும் நோக்கக் கருத்தை நிலைநாட்ட நூலாசிரியர் தமக்கேற்ற சான்றுகளைக் குவித்துள்ளார். அவர் வைக்கும் முடிவு, பழந்தமிழ்; அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் தமிழர்க்கு உரிய இயற்கை வாழ்விலிருந்து படைக்கப்பட்டவை அல்ல என்பதாகும். அவை தமிழுக்கு, தமிழர்க்கு உரியவை அல்லவாம்; பின்னோர் (இன்றையோர்?) மாறாகப் புனைந்த வரலாறு; கற்பனை வரலாறாம்.

நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் கட்டியுரைத்த முடிவுகள் தாம் என்ன?

- ▶ தமிழ் அகப்பொருள் அடிச்சொற்கள் பிரகிருதம்.
- ▶ தமிழ்ப்பாக்கள் ஆக்கம் பிரகிருத நூல்களால்.
- ▶ சமண நெறிகள் தமிழ்ப்பாக்களில் உள்ளன.
- ▶ தொல்காப்பியம் தமிழகம் பேசவில்லை; இமாலயம் பேசுகிறது.
- ▶ பொருளதிகாரம் சமணக் கருத்தாக்கம்.
- ▶ மேற்கண்டவையே தமிழ் மரபு.

"For, there is no evidence that the conventions of Aham poetry were drawn from real life in ancient Tamil country. Possibility they were, but probably not. It is only the commentators of today who seek to reconstruct the past on the basis of literature. But the significant facts which point to a single direction deserve reiteration.

- i) Nearly all the key-word (90%) in the romantic vocabulary of Tamil happen to be in or from Prakrit.

ii) The poetic output in early Tamil bears internal evidence of ideas traceable to Prakrit texts,

iii) Typically Jaina institutions like *sallekhana* (self-immolation) and *nimitta* (*omens*) find place in Sangam poetry.

iv) Tolkappiyam glorifies the idyllic life of the Gandharvas and seeks to universalise the cult of Himalayan tribes, (its *aintinai*, five tracts, bear a striking resemblance to those of *bhogabhoomi* in Magadah).

v) the codification of poetics and prosody in Tamil begins with *porul adhikaram* which embodies Jaina doctrines.

vi) The entire matrix has become part of Tamil heritage."

- (*The Ethos of Indian Literature*, p.59)

குறுந்தொகைப் பாடல் 401, நற்றிணைப் பாடல்கள் 52, 143 ஆகியவை 'அயிதேகம்ம' என்னும் ஆட்சியைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. இச்சொல்லாட்சி பிரகிருத மொழிக்கு உரியவை என ஆசிரியர் பேசுகிறார்.

"One more point: the refrain *ayide kamma* occurring in Sangam poetry (Kur. 401, Narr. 52, & 143) shows how an entire phrase in Prakrit stands incorporated in Tamil songs of the early era. It is an exclamatory thought, which literally means; look, hey! Karma (is this), *ayi* and *de* being expletive particles to call attention. It is well to remember that the purpose of Palilitta, the author of Narr.52, and other poets was precisely to call the attention of Tamil people to Karma and allied concepts. (*nanru nam pale* is another refrain of similar thought).

Some more words that pertain to the course of love and worthy of scrutiny, may be seen in App. I. ii. What is striking is that most of the words that constitute the vocabulary of romance

are not Dravidian, linguistically speaking: they have no cognates in other Dravidian dialects. (They are not listed in the DED)." - (*The Ethos of Indian Literature, p.58*)

1.16. தமிழும் ஒரு பிரகிருதமே :

இறுதியாக இந்த இயலில் நூலாசிரியர், சிரீநிவாசனார் தாம் ஆய்ந்து கண்ட முடிவின் முடிவாக வடபுலப் பிரகிருதமும் தமிழும், இலக்கியங்களிலும் சமயத்திலும் நம்பிக்கைகளிலும் ஒத்தனவே, ஒன்றே என விளக்குகிறார்: வடபுலப் பிரகிருதம் போன்று தமிழும் ஒரு தென்புலப் பிரகிருதம் என முன்வைக்கிறார். தமிழ் திரவிடி-பிரகிருதம் என வழங்கப்படலாமாம். ஆரியம் திராவிடம் இருவேறு இனங்கள் எனப் பேசுவது ஒதுக்கத்தக்கது. பிரகிருதத்தை, தமிழை, 'ஆரியம் திராவிடம் ஆகியவற்றின் இரு குடும்பங்கள் எனலாம்' என்கிறார் அவர். அவர் வரைந்ததனைக் காணலாம்.

"Tamil and Prakrit

The internal evidence in the language and literature of early Tamil being what it is, one might ask, - stirring up the hornet's nest - 'it is possible to look upon Tamil as yet another Prakrit'?

When the out-dated notion of Aryan and Dravidian races is overthrown, when the prevailing concept of the distinct linguistic families India is set aside - even for a while, - and when the mind reflects on the commonality of style and substance in songs that represent the earliest literary output in the country, the point of focus would shift and fall on the interaction between Tamil and Prakrit. In the new picture that emerges, the term 'Dravidi-Prakrit', (employed as late as the 19th century by Rajendra Lal Mitra, the philologist, to denote Tamil) would stand out as on a placard. Mitra was not alone; T.V. Mahalingam, the archaeologist

says, 'it is also true that there are many similarities between Tamil and Prakrit and that Dravidian languages, Tamil, Telugu, Kannada etc. have long been known as Prakrit.

If, therefore, a study of the Tamil language can be informed, by the approach that it was at one time defineable as a Prakrit, - like Maharashtri, Sauraseni or Magadhi, - the result would be different, and meaningful. The mere recognition that it might have been thus would suffice. For, similarities and parallels (such as those cited in Appendix) would come to the fore, displacing differences and distance. It should then be easy to perceive that structurally Tamil, Telugu, Malayalam and Kannada are no different from Hindi, Telugu, Malayalam and Gujarati in certain *essentials*, which are discussed in chapter 13. Tamil is admittedly ancient; in the period when modern Indian languages (*apabhramsas*) had not yet developed, Tamil stood alone as a full-grown member, alongside Prakrit, equaling Sanskrit as a literary medium. A fresh study of its linguistic characteristics, in comparison with old Prakrit is overdue; it might well pave the way for the wider study of the modern Indian languages that are derived from the two families, 'Aryan' and 'Dravidian'.

History records the long and influential contact of the Prakrit-pali group in South India; internal evidence, manifest in Sangam poetry, is proof of the extent of influence - in literature, religion and beliefs. Would it then be wise, or necessary, to look upon the language, i.e., Tamil as having flourished in isolation? To look upon Tamil as a *purely* Dravidian language would be to place it alongside other members of that linguistic family, viz., Kui, Kurukh, Munda, Gondi etc. overlooking its unique and leading position. For, divested of the grammar of the Indo-Aryan speech and bereft of the loan words

that belong to Prakrit-Sanskrit, it is debatable if Tamil would have had the status which it enjoys, compared to those of its less-privileged sister-dialects." - *(In the Land of Murugan, The Ethos of Indian Literature, pp.59-61)*

2. தமிழியம் காணல்

2.1. பழந்தமிழர் வாழ்வில் அயல்மொழிப் பெயர்கள் ஆட்சி, எங்ஙனம்?

பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களைப் பாடிய புலவர்கள் 473 பேர்கள் என இந்நூலாசிரியர் கணக்கிட்டுள்ளார். அவர்களுள் பத்து விழுக்காட்டினர் கொண்ட பெயர்கள் தமிழ் அல்லாப் பிறமொழிப் பெயர்களான - பிரகிருதம் சமஸ்கிருதம் - பெயர்களை ஒத்துள்ளன என அவர் மேலும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இப்பெயர்களைத் தமிழகம் புகுந்த சமண பவுத்தர்களே கொண்டுவந்தனர் எனவும் அவர்களே தமிழ்மொழி அறியா, படைத்திரா இலக்கியங்களையும், சமய, பண்பாட்டுக் கருதுகோள்களையும் கொண்டுவந்து இறக்கினர் எனவும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். பாடிய புலவர்களின் அயல்மொழிப் பெயர்களைச் சான்றாகக் கொண்டு தமிழ், இலக்கியக் கருத்தாக்கங்களைக் கடனாகக் கொண்டது என வலியுறுத்துகிறார் அவர்.

இப்பட்டியலின் வரலாறு சரியாகலாம்; கூடுதலாகவும் இருக்கலாம்; கூட்டலாகவும் இருக்கலாம்; திரிபுகளுடன் இருக்கலாம்; சேர்க்கையும் இருக்கலாம். முடிநாகராயரா? - முடிநாகனாரா? தாமோதரனாரா? - தாமத்தனாரா? பிரம்மச்சாரி, பிராமணர், வால்மீகியார்.... பாடிய புலவர் பெயர் அறியாப் பாடல்களில் இவை சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாமோ? பாடல்களின் 'கொளுக்கள்' தக்க வரலாறு கொண்டவையாகத் தெரியவில்லை!

அயல்மொழிப் பெயர்கள் பூண்ட அயலின மொழியார் - பிரகிருதத்தார், காதா சப்தசதியைத் தம்முடன் கொண்டு வந்து தமிழ்ப்பாடல்கள் இயற்றித் தொகுப்புக்கு உதவினரோ? நூலாசிரியர் கருத்து இவ்வாறு ஆகும் போலும்!

அயல்மொழிப் பெயர்கள் பூண்டோர் பலரும் யார்? அயலரோ? அயல்மொழியினரோ? சமணரோ? பவுத்தரோ? பிற சமயத்தினரோ? வடவகத்தரோ? தென்னகத்தரோ? தமிழரோ? இவர்கள் எங்ஙனம்தான் தமிழில் காதல் காம அகப் பாடல்கள் பாடினர்? பாடப் புலமை பெற்றனர்?

அயற்பெயர் பூண்டோர் பட்டியலில் தொல்காப்பியர், நக்கீரனார் பெயர்கள் நூலாசிரியரால் சேர்க்கப்படவில்லை. 'கீரன்' என்னும் சொல் அயல்மொழி என்கிறார் ஆசிரியர். 'காப்பியம்' என்னும் சொல்லும் அயல்மொழிச் சொல் தானே. 'தொல்காப்பியர்', 'நக்கீரனார்' என்னும் பெயர்கள் வழங்கும் வரலாறு தான் என்ன?

சமணர், பவுத்தர் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுகளிலேயே தமிழகம் வந்தனர். சமயம் பரப்பல் அவர்களது நோக்கமாகும். வடஇந்திய மண்ணகத்தின் பூசலிலிருந்து வெளியேறல் வேண்டியும் அமைதி நாடியும் நாடுகடந்து கடல்வழி அயல்நாடுகள் செல்லவும் அவர்கள் கி.மு.விலேயே தென்னகம் புகுந்திருக்கலாம். சமணர் வாழ்க்கை வணிகமாம். வணிகம் ஆற்றவும் பொருளீட்டவும் அவர்கள் தென்னகம் புகுந்திருக்கலாம்; விந்தியம் கடந்திருக்கலாம்.

தம் சமயம் பரப்ப வந்து புகுந்த சமண பவுத்தர், தம் பிரகிருத மொழியைப் தென்னகத்தர்க்குப் பரப்ப வேண்டிய, கற்பிக்க வேண்டிய தேவையில் - கட்டாயத்தில் இருந்திருப்பர் அல்லரோ! வந்திறங்கிய அயலகத்தர் இவண் அயல்மொழியைத் - தமிழைத் - தாமும் கற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்திருப்பவர் அல்லரோ! 'கொடுத்தலும் கொள்ளலும்' அவ்வயலரது பணியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். தென்னகம் - தமிழகம் புகுந்த சமண பவுத்த பிற அயலர், தமிழகம் குடியேறினர்; குடிபுகுந்தனர்; குடியிறங்கினர். பின்னர்க் காலம் கடந்தது, தலைமுறைகள் பல பல சென்றன; நூற்றாண்டுகள் சென்றன. கி.மு. கடந்தது; கி.பி. வந்தது; நடந்தது. அவ் அயலர் என்னவாயினர்? தமிழர் ஆயினரோ? இத்தகையோருள் ஒருவரே கபிலரோ? பாரியைப் பாடியவரோ? தொல்காப்பியர் இத்தகைய அயலரே

ஆகலாமோ? அயலரின் வழிவழியினரோ?

தமிழயலகம் புகுந்து குடியிறங்கிய அவ்வயலர் அயல்தமிழ் கற்க இலக்கணம் தேவைப்பட்டது. அயலகச் சமணத் தொல்காப்பியர், தம் அயலர் கற்கத் தொல்காப்பிய இலக்கணம் இயற்றினாரோ? அயலகச் சமண பவுத்தத்தோடு புகுந்து, தமிழக மண்ணகத்தில் தம் சமயத்தை அவர்கள் பரப்பினர்; தமிழரைச் சமணர், பவுத்தராக்கினர். தமிழர் சிலர் பலர் ஏற்றனர்; சமணர் பவுத்தர் ஆயினர். அயலகத்திலிருந்து வந்து புகுந்த அயலர்க்கு - சமணர் பவுத்தர் பிறர்க்கு தமிழ்ச் சமணர் பவுத்தர் தமிழ் கற்பித்தனர். தமிழ் இலக்கியம் கற்பித்தனர் ஆதல் வேண்டும். முந்தைய இலக்கண மரபறிந்து - ஐந்திரம் அறிந்து அவர்கள் தமிழிலக்கணம் படைத்திருத்தல் வேண்டும்.

தலைமுறைகள் பல கடந்ததாயினும் சமண பவுத்தம் தழுவிய தமிழரும் தமிழகம் இறங்கிய அயலரும் சமண பவுத்த சமயங்கள் தந்த பெயரை - தலைமுறைகளுக்கு அப்பால் முற்பால் பூண்ட பெயரை, தொடர்ந்து பூண்டு வந்திருக்க வேண்டும். கபிலர் சான்று எனலாமோ?

கபிலர் 1947 பாடல்களின் பட்டியலில் 235 பாடல்கள் இயற்றியவர். அவர், முன் தலைமுறைகளின் வழி தமிழகத்தில் வாழ்ந்து, 'தமிழ்மை' பெற்றனரா? அல்லது தமிழராம் அவர் சமணம் தழுவித் தமிழ்மை காத்தனரா? தொல்காப்பியரும் எங்ஙனமானவர்?

இவ்வாறு அயல்மொழிப்பெயர் பூண்டோர்க்கு வரலாறு உண்டு. அயலராயினும் தமிழராயினும் அவர்கள் 'தமிழ்மை' கொண்டோர். அவர்களைப் பிரகிருத்தினர் என்றோ, பிரகிருத காதா சப்தசதியைத் தம்முடன் கொண்டு வந்தோர் என்றோ கூறுதல் உண்மை வரலாறாகுமோ? இவ்வயல்மொழிப் பெயர்கள் வழக்கிற்கு வந்தன; பல நூற்றாண்டுகள் வரலாறு கொண்டனவாகும். இப்பெயர்கள் 'காதா சப்தசதியைச் சுமந்து வந்தன எனல் வரலாறாகாது.

சமணர்கள் கி.மு.வில் கருநாடகம்வழி வந்தனர்; பவுத்தர் ஆந்திரம் வந்தனர். தலைமுறைகள் பலபல கடந்தன. இவர்கள்

பின்னர்த் தமிழகம் போந்து தமிழராயினர் எனலாமோ? தமிழராயினர்; ஆனால் சமணராக, பவுத்தராகவே வாழ்ந்தனர். காலம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் (கி.பி.1000) தொட்டது. தமிழ்த் தாய்மையொடு இலக்கியங்கள் குவிந்தன: சிலம்பு, மேகலை, பெருங்கதை சீவகசிந்தாமணி..... இலக்கணங்கள் பெருகின: தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கலம், நன்னூல், வீரசோழியம்..... பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களில் தமிழ்த் தாய்மையொடு கூடிய இவர்களது பங்களிப்பு இருந்திருக்கலாமே; சமண பவுத்தர் வந்தனர்; கொணர்ந்தனர்; கற்றனர்; கற்பித்தனர்; படைத்தனர்; பரப்பினர்; வளர்த்தனர்; மேற்கண்ட இலக்கியங்கள் இலக்கணங்கள் அவர்களுக்குத் தேவை; தமிழர்க்குச் செல்வம்.

இவற்றால் சமணரால் தமிழ் அயன்மை பெற்றது எனல், பிரகிருதம் ஆனது எனல், காழ்ப்புக் கட்டமைப்புக் கருத்தாக்கம்; கூளம்!

2.2. தமிழ்நூலகத்தில் அழகன் நீட்சி:

காதா சப்தசதி எழுநூறு பாடல்களாலும் நாலடிகளாலும் செய்யுளாக்கப்பட்டுள்ளன. எழுநூறு பாடல்களும் ஏழுதனி நூறுகளாகவும் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளனவாம். பொருண்மை வகுப்பு உண்டோ? தெளிவில்லை. இத்தகைய காதா சப்தசதியே பழந்தமிழ் அகம்புறம் தமிழ்த்தொகை நூல்களை, எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுக்களை ஈன்றெடுத்ததாம். இந்த வரலாறு ஏற்கத்தக்கதோ?

தமிழ் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுக்கள் நான்கடிச் செய்யுள்களாக ஆக்கம் பெறவில்லை. செய்யுளடிகள் மூன்று நான்கு அய்ந்தடிகளாகவும் (அய்ங்குறுநூறு), நான்கு முதல் எட்டடிகளாகவும் (குறுந்தொகை), ஒன்பது முதல் பதினிரண்டடிகளாகவும் (நற்றிணை), பதின்மூன்று முதல் முப்பத்தோரடிகளாகவும் (அகநெடுந்தொகை), பிற பலபல பத்தடிகளாகவும் நூறடிகளாகவும் (பத்துப்பாட்டு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, பரிபாடல், புறநானூறு) கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கண்ட நூல்களின் வரிகளின் தொகை முப்பதினாயிரத்துக்கு மேல்; பாடல்கள்

ஈராயிரத்து நானூற்றுக்கு மேலாகலாம். காதா சப்தசதியின் செய்யுளாக்கம் படைப்பு, எங்கோ உள்ளன. தமிழ்த்தொகை நூல்களின் செய்யுளாக்கம் படைப்பு, எங்கோ உள்ளன! தமிழ், புதுமை; புத்தாக்கம், தோற்றம் பிறப்பு வளர்ச்சி வேறு; மாறு அல்லவா! ஒப்பீடும் உறவும் எங்ஙனம் ஒக்கும்?

2.3. நூல் தொகுப்பு முறை வேற்றுமை - தமிழின் தனிமை:

காதா சப்தசதி 'எழுநூறாம்?' ஏழு நூறுகளாகும் வகுப்பாம். இதனுள் வேறு வகை தொகைப்பாடு இல்லை. தமிழ்த் தொகை நூல்களில் 'பத்துக்கள்' வகுப்பு உண்டு. பின் 'நூறு', பின் 'நானூறு'; 'நூற்றைம்பது' (கலி); 'எழுபது' (பரி); பின் 'நாலாயிரமும்' உண்டே (ஆழ்வார்கள்). தமிழ்த்தொகை நூல்களின் செய்யுளாக்கம், கட்டமைப்பு, வகுப்பு தொகுப்பு, காதா சப்தசதியிலிந்து வேறுவேறு அல்லவா? மாறு மாறு அல்லவா! இத்தொகுப்பு முறையைக் காதா சப்தசதியாதமிழுக்குப்பாடமாகக்கற்பித்திருக்கும்? திரிசதகம் (100 + 100 + 100), அமருசதகம் (100) ஆகியவையா (கி.பி.600க்குப் பிற்பட்டவை) தமிழ்த்தொகை நூல்களாக்கத்திற்கு (கி.பி.600க்கு முற்பட்டவை) பாடம் புகட்டியிருக்கும்? இவை புகட்டல் கற்பனை தானே? கற்பனை வரலாறாகாதே! தமிழின் தனிமை அல்லவோ தோன்றுகிறது!

வடவகத்துப் பிரகிருதம் சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளின் நூல் தொகுப்பு முறையில் 'நூறு', 'எழுநூறு' ஆகியவை இடம் பெற்றுள்ளன. கோவார்த்தனரின் ஆர்ய சப்தசதி (கி.பி.12 நூற்றாண்டு) ஒரு சான்று.

2.4. காதா சப்தசதியின் இலக்கணம் இல்லாக் குறை - தமிழ் அகம் புறம் இலக்கண வளநிறை :

காதா சப்தசதி என்னும் இந்நூலின் பாடல்கள் ஹால மன்னரால் தொகுக்கப்பட்டவை என்பர். அவை அனைத்தும் அவரது அரண்மனையில் பாடப்பெற்றுத் தொகுக்கப்பட்டவை அல்ல. அவரே பாடியவை 44. பிற பாடல்கள்

எல்லாம் மக்கள் பலரால் நாட்டகத்தில் அங்கும் இங்குமாக எப்போதோ அப்போதோ பாடப்பட்டவையாம்; கற்ற புலமைப் பாவலரால் பாடப்பட்டவை எனவும் கொள்ள இயலவில்லை. அவை பொதுமக்களால் உணர்வுக்கு ஏற்ப வெளிவந்தன; நாட்டார் பாடல்கள்; நாட்டுப் பண்பாட்டைப் பாடுபவை - literature of folk tradition.

ஹாலவின் பாடல் தொகுப்பிற்கு நெறிமுறைகள் இருந்தனவாகத் தெரியவில்லை. அனைத்துப் பாடல்களும் நாலடிப் பாடல்கள் போலும். பொருள்வாரியாகவும் அவை தொகுக்கப் பெறவில்லை; கூற்றுகள் கூற்றாளர் முறையிலும் தொகுக்கப்படவில்லை. ஆயினும் வாய்ப்புகள் இருந்தன. வரலாறுதான் என்ன? காதா சப்தசதியைப் பாடியோருக்கும் பாடற்பொருளுக்கும் தொகுப்புமுறைக்கும், நெறிமுறைகள் இலக்கணம், இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இப்பாடல்களே முன்னைப் பாடல்கள்; காலத்தால் முதன்மைப் பாடல்கள்; மன்னர் திறத்தால் கொணரப்பட்டவை; தொகுக்கப் பெற்றவை; பெற்றோர் இல்லை; போற்றியோர் இருந்தனர். பாடல்கள் காதா சப்தசதி அநாதை?

பழந்தமிழ்த் தொகைநூல்களின் ஆக்கம், தொகுப்புமுறை, காதா சப்தசதியின் தொகுப்புமுறையிலிருந்து வேறுபட்டன என்பது தெள்ளத்தெளிந்ததுதானே. தமிழ்த் தொகைநூல்கள் அடிகள் வரையறை, பொருண்மைகள் வரையறை, கூற்றுகள் வரையறை, திணைகள் வரையறை, செய்யுள்கள் வரையறைகளின் வழித் தொகுக்கப்பட்டவை அல்லவா? தமிழில் இவ்வரையறைகள், முறைகள் எங்ஙனம் வந்தன? வரையறைகள், முறைகள் ஆகியவற்றுக்கு நெறிகள் வழிகள், தென்படுகின்றன. இவை ஆள்கின்றன அல்லவா; இவை பனுவல்கள் படைப்பாக்க நெறிமுறைகள் - அஃதாவது இலக்கிய ஆக்க நெறிமுறைகள் - இலக்கியத்துக்கான இலக்கணங்கள் (Literary Theoretical Creative Conceptions) எனப்படுகின்றன. தமிழ் தான் இச்செல்வங்களைப் பெற்றுள்ளதே; தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் இவை தானே!

தமிழ் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுக்கள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் ஆகியவற்றுக்கு இலக்கணம் தொல்காப்பியம். தமிழ்நூல்கள், இலக்கணத்தையும் படைத்துக் கொண்டன; இலக்கணம் இலக்கியங்களையும் படைத்துக் கொண்டன. இவ்வாறான தமிழின் ஆக்கம் 'தான் தோன்றி' எனலாமா? இவை தேவை. படைப்புப் பணுவல்களின் வேணவா? நூல்களும் நெறிகளும் - இலக்கியங்களும் அவற்றுக்காகின இலக்கணங்களும் - ஒருநாணயத்தின் இருபக்கங்கள். ஒருபக்கம் இல்லையானால் நாணயம் உளதாகுமோ? தமிழ் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் தமிழின் இருகண்கள். தொல்காப்பியத்தை ஒத்த இலக்கணநூல் உலகின் வேறு எந்த மொழிகளில் தோன்றியது? தேடுகிறோம்; விடை இல்லை!

தமிழ் வளர்ந்தது; உயர்ந்தது!

தமிழ் எங்கே? பிரகிருதம் எங்கே? காதா சப்தசதி எங்கே? தமிழ் நூல்கள் எங்கே! இவற்றிடை இவ்வரலாற்றில் உறவு எங்ஙனம் காணலாம்? எவ்வளவு காணலாம்? சிரீநிவாசனார் பிரகிருதத்தைத் தாய் என்கிறார்; தமிழை மகவு என்கிறார். ஆனால் மகவுக்குத் தந்தை காணோமே! தாய்க்குக் கணவர் காணோமே! அநாதைப் பெண்ணுக்கு மகவு எங்ஙனம் தோன்றும்? தமிழ், வழிவழி இல்லறத்தின் பிள்ளை! தமிழுக்கு ஈடும் இல்லை; இணையும் இல்லை!

ஆனாலும் வேறொரு - கதைப்பும் உண்டு. **ஹர்மன் தீக்கன்** - மேலை அய்ரோப்பிய சமஸ்கிருத தமிழ் ஆசிரியர் - காதா சப்தசதியை ஆராய்ந்து பட்டம் பெற்றவர். அவரது கூற்று ஒன்று காதா சப்தசதிக்கு இலக்கணம் உண்டு; அவ்இலக்கணம் **வாத்சாயனரது** காம சூத்திரம் எனப் பேசுகிறது. பழந்தமிழையும் இவ்வறிஞர் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். தமிழ் அகஇலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பிய இலக்கணம் உண்டு எனக் கண்டு இவர் அதிர்ச்சி அடைந்து விட்டார். இவரது கருத்தும், தமிழின் அகம் புறநூல்கள் காதா சப்தசதியின் தாக்கத்தால், உறவால் தோன்றியவையே

என்பதாகும். (தீக்கன் தமிழைத் தீக்கன் வழி நோக்குகிறார். (நமது) ஆய்வில் காணப்பட்டது.) காம சூத்திரம் இலக்கியம் படைத்தல் பற்றி ஏதும் பேசவில்லை. அது அதன் நோக்கமும் அல்ல. தொல்காப்பியத்திற்கு இணையாகக் காதா சப்தசதிக்கு இலக்கணம் கற்பிக்கிறார் தீக்கன்; கதை கட்டுகிறார். அவரது ஆய்வில் மெய்யம்மை தேடுகிறோம்; பொய்மை தென்படுகிறது.

2.5. காதா சப்தசதி ஒரு கலவை :

'பிரகிருத மொழியில் தோன்றிய காதா சப்தசதி எனப்படும் 700 பாடல்களின் தொகுப்பு நூலே, காலத்தால் முந்திக் காதல் காமம் பேசும் முதல் இலக்கியம்; இந்தியப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் பிறந்து இந்தியம் ஒலிக்கிறது' என்றல்லவா நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் முரசறைகிறார். நூலாசிரியர், காதா சப்தசதியும் தொல்தமிழ் அகம்புற நூல்களும் பாடியோர் பெயர்களாலும் பாடப்பட்ட பொருள்களாலும் பிறப்பொற்றுமை உடையன எனக் காட்டுகிறார். 'ஹால்' என்னும் சாதவாகன மன்னன் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் 700 பாடல்களாகத் தொகுத்த நூல் இதுவாம். நூலாசிரியர்க்கு முதன்மைச் சான்றும் இதுவே.

காதா சப்தசதி இக்காலத்தில் பல பதிப்புகளாக வந்துள்ளன. கண்டெடுத்த பழஞ்சுவடிகள் 17. பதிப்புகள் எல்லாம் 700 பாடல்களும் காட்டுகின்றன. ஆனால் வெளிவந்த பல பதிப்புகளை ஆய்கின்றபோது அவ்வல்லாப் பதிப்புகளிலும் இடம் பெற்ற, தொகுக்கப்பெற்ற பாடல்கள் 964; எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவான பாடல்கள் 430 மட்டுமே எனத் தெரியவருகிறது. மற்றவை வேறுவேறாக அல்லவோ தோன்றுகின்றன. பேராசிரியர் **ஆர்டி** தம் நூலில் (*Viraha-Bhakti*) இக்குழப்பத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். (காதா சப்தசதியின் முதற்பதிப்பு 1881, பதிப்பு, மொழிபெயர்ப்பு **A. Weber** செருமானிய மொழியில்.)

தொகுப்பில் சிக்கலோ சிக்கல்; குழப்பமோ குழப்பம். காதா சப்தசதி சிதைக்கப்பட்டதோ குறைத்துக் கூட்டப்பட்டதோ; கூட்டிக் குறைக்கப்பட்டதோ? மிகைப்பாடல்களும்

காட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நூலில் கழித்தலும் கூட்டலும் எப்போது எங்கு இயற்றப்பட்டன என்பதற்கு வரலாறு தெளிவில்லை; பேசவில்லை. இன்றைய காதா சப்திசதியின் தோற்றத்திற்குக் காலமும் இடமும் தென்படவில்லை. எவ்வாறாயினும் ஹாலவின் பிற்காலத்தில் கி.பி.1200 அளவில், காதலிலக்கியம் வஜ்ஜாலக்கம் காலம் வரை, கழித்தலும் கூட்டலும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். காளிதாசன் காப்பியங்கள், பர்த்ருஹரியின் திரிசதகம், அமரு(வின்) சதகம் ஆகிய காதல் காம இலக்கியங்களின் தாக்கம் கி.பி. முதலாயிரத்தில், கழித்தல் கூட்டலுக்கு வழிவகுத்து வாய்ப்பளித்திருக்கலாம். இவை மட்டுமா? தமிழின் அகம் புறமும் தாக்கம் அளித்திருக்கலாமே! தமிழ்த் தொகை நூல்களின் காலம் தான் கி.பி. முதலாயிரத்தின் முற்பகுதி ஆயிற்றே!

ஹால மன்னன் எழுநூறு பாடல்களைத் தொகுத்திருப்பார் என்பதும் அய்யமே. (பிரம்மாவின்) தொகுப்பு ஒரு கோடியிலிருந்து ஏன் அம்மன்னன் எழுநூறு அளவில் நிற்க வேண்டும்? மேலும் இருக்கலாம்; கீழும் இருக்கலாமே! 'ஏழு, எழுபது, எழுநூறு, ஏழாயிரம்' என்னும் எண்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு மரபில் அங்கிங்கெனாதபடி வெங்கும் பிரகாசமாய் ஒளிரும் எண்கள்: ஏழுநாளிகை, ஏழுநாள்கள், ஏழுலகம்... புனிதமும் பாவமும் நிறைந்தன எண்கள்?! **Dogmatism!**

ஹால எனும் ஆந்திர மன்னன் எழுநூறு காதற்பாக்கள் தொகுத்தார் என வரலாறு உண்டோ? இன்றைய நூற்பதிப்புகள் சான்று பேசவில்லை. காதா சப்திசதியின் வரலாறு அது கொடுத்தது சிறிது; கொண்டது பெரிது எனப் பேசுகிறது எனக் கொள்ள வேண்டி உள்ளது; உண்மையோ! ஹால தொகுத்தவை தெளிவில்லை. அவர் எழுநூற்றுக்குக் குறைவாகவே தொகுத்திருக்கலாம். நூற்பெயர்? 'எழுநூறு' என்னும் மரபினதாகலாம்; இது நூலாக்க - தொகுப்புமுறை; பெயரிடுமுறையுமாகலாம். காதா சப்திசதியின் இன்றைய பதிப்புகள் - **Handicapped!**

இவ்வாறான தொகுப்புச் சிக்கல் பற்றியும், பதிப்பு வேற்றுமைகள் பற்றியும் இந்நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் பேசவில்லை;

கண்டுகொண்டிருந்ததாகவும் அவர் நூல் பேசவில்லை. (தொகுப்பிலுள்ள இந்த வரலாற்றுச் சிக்கலை அவர் அறிந்திருக்கலாம்; ஆனால் அறிவிக்க விரும்பவில்லை போலும்.) இவ்வளவு சிக்கல்கள் நிறைந்த தொகுப்பு நூலை ஆய்வுக்குச் சான்று நூலாக எங்ஙனம் ஏற்கலாம்? வரலாறு எங்ஙனம் உண்மையாகும்? இன்றைய பதிப்பின் தொகுப்புகள் இந்திய மரபின் காதல் காமம் பேசலாம். ஆனால் இவ்இன்றைய பதிப்புத் தொகுப்புகள் தமிழுக்குத் தந்தன; தமிழைத் தாக்கின எனப் பேசல் வரலாறாகத் தோன்றவில்லை. இந்நூலாசிரியரின் ஆசைக்கனவே தோன்றுகிறது. மறுப்புச் சான்றுகள் மேலும் மேலும் உள்ளன:

430 பாடல்கள் பொது; எல்லாப் பதிப்புகளிலும் உள்ளன. ஆனால் மேலும் 534 பாக்களே இத்தொகுப்பில் காதா சப்திசதியாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனவே. 430 நீங்க மிகுதி 270 பாக்கள் யாவை? பலர் பாக்களைச் சேர்த்திருக்கலாம்; பின் காலந்தொறும் சேர்க்கை நடைபெற்றிருக்கலாம். சுவடிகள் கிடைத்தவை 17; காலந்தொறும் படிகளாயின. படி எடுத்தோர் பார்வையில் கழித்தலும் கூட்டலும் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். வஜ்ஜாலக்கம் என்னும் தொகுப்பு ஆக்கம் பெற்ற காலம் (12-ஆம் நூற்றாண்டு) எல்லையாகலாம். இங்ஙனம் சிதைவு பெற்றுக் கலவையான காதா சப்திசதியை, எங்கனும் சிதைவுகாணா எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுகளுடன் எங்ஙனம் ஒப்பிடலாம்? உறவுபடுத்தலாம்?! நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனாரின் கருத்துகள் வரலாற்றுக்கு ஏலா. வம்பே இவை!

2.6. இந்தியப் பண்பாடு ஒருமையோ? :

இந்நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் இந்திய மண்ணகம் நாடு - பண்பாட்டில் பன்முகம் கொண்டிருக்கவில்லை; ஒருமை முகமே கொண்டுள்ளது; 'இந்தியம்' (Indianness) என்னும் ஒருமைக்கருத்தாக்கமே காணத்தக்கது. மொழிகள் பலவாயினும் பண்பாடு ஒன்றே என்னும் கருத்துகளையே முன்வைக்கிறார். மொழிப்பன்மை பண்பாட்டுப் பன்மை காட்டும் என்னும் வரலாற்றாசிரியர்கள் கருத்துகளை இவர் மறுக்கிறார். இலக்கியம், மெய்யியல், நம்பிக்கைகள் (Literature, Philosophy and Beliefs)

ஆகியவற்றுள் ஆகியவற்றால் - இந்தியா ஒருமை கொண்டுள்ளதாகவும் அவர் எடுத்துப் பேசுகிறார். இவ்வாறு பேசிவிட்டு இலக்கியத்தில் ஒருமை உண்டு என்பதை அதன் நூற்பொருண்மையாகக் கொண்டு செல்கிறார்.

மெய்யியலும் சமயமும் இந்தியாவில் ஒன்றாகவே இயங்குகின்றன போலும். (இந்தியாவில் தனியே மெய்யியல் (Philosophy) இல்லை என மேலை அறிஞர்கள் சிலர் கருத்துக் கொண்டுள்ளனர். ஆன்ஆர்பர் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் கொண்ட நேர் உரையாடல், இது.)

இந்திய மண்ணகத்தில் எத்தனை எத்தனை சமயங்கள்; சார்வாகம்; பவுத்தம், சமணம், வைதிகம், வைணவம், சைவம், அத்துவைதம், விசித்தாத்துவைதம், வீரசைவம்..... இந்திய மண்ணகத்தில் பத்துக்கு மேல் சமயங்கள் உள்ளன என ஆர்டி என்னும் மெய்யியல் பேராசிரியர் (Friedhelm Hardy, Professor of Theology (Rtd.), University of London) வகுத்து வரைந்துள்ளார். இச்சமயங்களுள் ஒற்றுமை, ஒருமை உண்டோ! இல்லவே இல்லை. இவ்வுலகவியல் பேசிய சார்வாக உலகாயத சமயம் வீழ்த்தப்பட்டுப் புதைக்கப்பட்டுவிட்டதே. பவுத்தம் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்கு விரட்டப்பட்டதல்லவா! இந்தியச் சமயம் சமணம் மூலைமுடுக்கிற்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டது. இந்தக் கொடுமைகளைச் செய்தார் வைதிக சமயத்தார். தமிழகத்தில் சைவம், வைணவம் பூசலிட்டுக் கொண்டு எழுந்தன. அத்துவைதமும் விசித்தாத்துவைதமும் தம்முள் போரிட்டுக் கொண்டன. வீரசைவம் போர்க்கொடி தூக்கியது. மக்கள் பலர் இசலாம் தழுவினார். இந்திய மண்ணகத்தில் ஒற்றுமை எங்கே? ஒருமுகம் எங்கே? சாங்கியம் யோகம் எல்லாம் கரைந்தன. வடக்கே குரங்கு வழிபாடும் தெற்கே அம்மன் வழிபாடும் ஆகிய நம்பிக்கைகள் அல்லவோ நடந்து வருகின்றன. மெய்யியல்/சமயத்தின் மேல் சமயப்பித்தே (religiosity) உள்ளார்ந்து பரவி நிற்கிறது. இந்திய மண்ணகத்தில் சமயங்கள் பல பல; பற்பல; பன்மை! சமயம் என்பதற்கான பொருண்மை வரையறை (definition)க்கு ஏற்பச் சமயங்களின் வகை தொகை

அமைகின்றன. அறிஞர்கள், வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரவர்களது பார்வை இவை. இந்நூலாசிரியர் சமயப்பொருண்மை என்ன கொள்கிறார்? புலப்படல் காணோம்.

மேலைப் பேரறிஞர் Albert Sweit என்பார் இந்தியப் பண்பாட்டில் கருதுகோள்கள், கருத்தாக்கங்கள் life-affirmation, life-negation என்னும் இரண்டு எதிர்மறை வகைகள் கொண்டுள்ளன என விளக்கிச் சென்றுள்ளார். இந்தியப் பண்பாட்டுப் புலத்தில் வாழ்க்கை மறுப்பு/வெறுப்புக் கொள்கையே மலிந்துள்ளது என்பது அவரது கருத்து. மேல் இங்குத் தரப்பட்ட வரலாறு இதுதானே. இந்நூலாசிரியர் கரும/வினைக் கோட்பாடு இந்தியாவிற்குப் பொதுமை என்கிறார். மேற்கண்ட ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் கருமம் பற்றி ஓரோர் கருத்தினை மேற்கொண்டுள்ளனர். வள்ளுவர் பேசும் ஊழ் என்பது வேறு. வீடுபேறாவது அவலக்கவலை கயாற்றின் நீங்கிப் பாவ புண்ணியங்கள் சாராது என்றும் ஒருபடித்தாய் இருத்தல் என்கிறார், சமணர் மணக்குடவர், முப்பாலின் முதல் உரையாசிரியர். இக்கருத்தாக்கத்தை வைதிக சமயம் உடன்படாது. கரும/வினைக் கோட்பாட்டிற்கும் வீடுபேற்றிற்கும் உறவுண்டே. வீடுபேறு/மோட்சம் என்றும் தாமே ஒருபடித்தாய் இருத்தலா? அல்லது இறைவனை அடைதலா? பூசல். பன்மை காண்க.

இந்நூலாசிரியர் மேலும் திரிவர்க்க, சதுர்வர்க்கக் கருத்தாக்கங்கள் (தர்ம அர்த்த காம மோட்சம்) இந்தியப் பொதுமையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது என்கின்றார் அல்லவா? இவை பற்றி ஒவ்வொரு சமயத்தாரின் பார்வையும் வேறு வேறு. வைதிக சமயத்தார்க்கு மநுதர்ம/வருணாசிரமமே தர்மம். இது அர்த்தம் காமத்தை முழுமையாக உடன்படவில்லை. மோட்சக் கருத்தாக்கம் தர்ம அர்த்த காமத்தைத் தனக்குத் துணையாகக் கொள்கிறது; துகைத்துத் தூக்கியும் எறிகிறது. சான்றுகள் பல. (தி. முருகரத்தனம் காண்க.) வேறு எங்கோ உண்மை வரலாறு!!

2.7. வெடித்தெழுந்த பக்தி இலக்கியம்! :

இந்நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார், 'பிரகிருத காதா சப்தசதியால் தொடக்கம் பெற்றுத் தமிழ்

அகப்பொருட் பாடல்கள் வழி கி.பி. எட்டு, ஒன்பது நூற்றாண்டுகளில் வைணவ ஆழ்வார்கள் சைவ நாயன்மார்களது பணியால் பக்தி என்னும் மலை வெடித்துத் தோன்றியது' (avalanche) என இலக்கிய வரலாறு வரைந்துள்ளார். பக்திஇயக்கம் இலக்கிய வரலாறாம். இல்லறக் காதல் காம வாழ்வில் வந்து செல்லும் தலைவன் தலைவியே பரம்பொருள், பக்தன் ஆகின்றனர் என்பது அவரது கருத்து. சரியாகலாம். ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்கள், பழந்தமிழின் அகப்பொருள் நூல்கள் கற்றிருப்பார். ஆனால் பிரகிருதம் காதா சப்தசதி படித்திருப்பரா! அப்படிச் சொல்கிறார் ஆசிரியர். சான்றுகள் காணோம்; அவர் காட்டவும் இல்லை. கழிப்போம்.

பக்தி இயக்கம் பேரிடிதான். இந்திய எண்ணக்கோல வரலாற்றை ((ideological thought/ tradition) அது அடித்துத் துகைத்து மாற்றிவிட்டது. ஆனால் நூலாசிரியர் இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் இடிபாடு இல்லை; அது தன் முன்னைப்போக்கிலேயே சென்று கொண்டிருந்தது என்கிறார். தலைவன் தலைவி - பரம்பொருள் பக்தன் - தொடர்ந்து அல்லவோ பக்தி நூல்களில் இடம் பெற்று வருகின்றனர். காதலுணர்ச்சி போலப் பக்தியுணர்ச்சி, பிரிவால் விளைந்த துன்பம், நூற்கட்டமைப்புக்கள் - இவையெல்லாம் பக்தி நூல்களில் பொங்கி வழிகின்றனவாம். வைத்துக் கொள்வோம்.

அகப்பொருள் நூல்கள், காதா சப்தசதி ஆகியவை தமக்குள்ளே பேசுவன என்ன? அவை இப்பால் வையக வாழ்வையே பேசுகின்றன; வற்புறுத்துகின்றன. வாழ்க்கை இங்கு வாழ்வதற்கே என்னும் குரலே இவற்றுள் ஒலிக்கின்றது. Life-affirmation என்னும் எண்ணக்கோலம்/கோளம் என்பர் இதனை வரலாற்றாசிரியர்கள். இக்கோளம் இவற்றின் உயிர்.

ஆனால், பக்தி இலக்கியங்கள் பேசுவன அப்பால்/பாழ் உலகம் பற்றிவை! அவை இகம்பொருள் அல்லாப் பரம்பொருள் பற்றியவையாகும். அவை வையகம் துறந்து வானகம் செல்க என்று பேசுகின்றன. இவை life-negation என்னும் எண்ணக் கோலம்/கோளம். இவை இவற்றின் உயிர்.

பக்திப் பேரிடியால் வையவாழ்வுக் கோளம் சரிந்தது; சிதைந்தது; உயிர் துடித்தது. பக்திஇயக்கம் என்பது சமயம்; சமயப்பற்று (religiosity); சமயங்கள் பலவாயின; தெய்வங்கள் பலவாயின. வைதிக பிராமணியம் படையெடுத்தது. இலக்கியத் தொடர்ச்சி, வளர்ச்சி, வரலாறு வேறாகின்றன. நூலாசிரியரிடம் முழுப்பார்வை - இருகண் பார்வை - உண்டோ என அறியக்கூடல் இல்லை!

2.8. தொல்காப்பியம் சான்றாகுமா? :

மேலும் நூலாசிரியரது கருத்து ஒன்று கருத்த தக்கது. தொல்காப்பியத்தை இந்திய ஒருமைப் பின்புலத்திற்கு, இந்தியத்திற்குச் சான்றாக ஆங்காங்கே காட்டிக் கொண்டு அவர் செல்கிறார். இன்றைய ஆய்வாளர்கள் தொல்காப்பியத்துள் செருகல்கள் காண்கின்றனர்; கூட்டல்கள் காண்கின்றனர். பழந்தமிழின் எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டுக்களிலிருந்து வேறுபட்ட பல கருத்துகளும் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை தெரிகின்றது. தொல்காப்பியம் பேசும் நான்கு தெய்வங்கள் பற்றிய கருத்து, செருகலுக்கு முரணுக்கு ஒரு சான்று. தொல்காப்பியத்தின் ஈற்றியல்கள் வேற்றியல்கள் போல் தோன்றுகின்றன. 9+9+9=27 என்னும் கட்டமைப்பு செயற்கையோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது. நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டு இந்திய இலக்கிய வரலாற்றை வரைந்ததாகக் கொள்ள இயலவில்லை. நிறைகள் சில; குறைகள் பல. அவருள் விருப்பும் வேண்டாம்; வெறுப்பும் வேண்டாம். Mania வேண்டாம்; Phobia வேண்டாம். Dogmatisam வேண்டாம்.

2.9. தமிழ் பிரகிருத மொழியா? :

தமிழ் மொழியையும் ஒரு பிரகிருத மொழியாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கின்றார் நூலாசிரியர் சிரீநிவாசனார். காதா சப்தசதி எனும் இலக்கியத்தைத் தன்னுட் கொண்ட பிரகிருதத்திலிருந்து அவ்இலக்கியத்தைக் கடனாகக் கொண்ட தமிழும் பிரகிருதமாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்; இவ் இருமொழிகளும் தம்முள் மொழியுறவும் கொண்டுள்ளன என்கிறார் ஆசிரியர் அல்லவா?

'Aryan and Dravidian races' என்னும் இருமைக் கருத்தாக்கம் துகைத்தெறியப்படல் வேண்டும் எனவும் இம்மொழிகள் இரண்டும் two families, Aryan and Dravidian எனவும் அவர் வரைகிறார். இவ்இருமைக் கருத்தாக்கம் ஒன்றா? வேறா? '...harnet's nest?' குழப்பமே தருகிறது.

பிரகிருதம் என்னும் சொல்லின் பொருண்மையிலும் சிக்கல் உண்டு; அதில் பல பொருண்மைகள் உள்ளன. அதன் முதற்பொருண்மைதோற்றம் (Origin) என்கின்றனர்; அடுத்த பொருண்மை இம்மண்ணகம் பற்றியது; இயற்கை சார்ந்தது. 'பிரகிருதம்' ஒருபொதுச் சொல் (general term); மண்ணக மொழிகளைக் குறிக்கும்; தேவஉலக (தெய்வ உலக) மொழியிலிருந்து வேறுபட்டது. சமஸ்கிருதம் சீர் செய்யப்பட்ட மொழி. அது தேவபாடை எனப் போற்றப்படுவது. பிற மொழிகளெல்லாம் மண்ணக 'நீச' மொழிகள் எனத் தூற்றப்படுவன. இந்தோ-அய்ரோப்பிய இனம் சார்ந்து வடஇந்திய மண்ணகத்தில் வழங்கும் மகாராட்டியம், செளரசேணியம், பாலி முதலானவை பிரகிருத மொழிகளே ஆகுமாம். தமிழ்மொழியும் மண்ணக மொழியே; தேவபாடையாம் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து இது வேறுபட்டது; தமிழை 'நீச' பாடை எனப் பிராமணியம் கூறும்; தமிழுக்குத் தெய்வாம்சம் இல்லை என்கிறது அது. தமிழ் இயற்கை சார்ந்த மொழி. இந்தப் பொருண்மையால் தமிழும் பிரகிருதமே. ஆனால் வடஇந்திய இந்தைரோப்பிய இனமோ குடும்பமோ சாராது, திருவிட (திராவிட < திராவிட < திரமிட < தீரமிள < தமிழ்) இன, குடும்பத்தை இது சார்ந்தது. இது மொழியியல் வரலாறு. மொழியியலாளர் கருத்துப்படி இந்தைரோப்பிய இனத்துக்கும் தமிழுக்கும் பிறப்பில் அமைப்பில் ஒற்றுமை இல்லை. கடனாகப் பெற்ற சொல்லாட்சிகளில் ஒற்றுமை இருக்கலாம். தமிழ் தனி; வேறு.

காதா சப்தசதி தோன்றிய மொழி மகாராட்டியப் பிரகிருதமாகும். சிரீநிவாசனார் இப்பாங்கினை அறிந்து கொள்ளவில்லை; பிரகிருதம் என்னும் பொதுப்பெயரையே வழங்கினார் போலும். நாம் அவர் குவித்த குப்பையைக் கிளறல் வேண்டாம்!

பிற்குறிப்பு:

தி.சிரீநிவாசனாரது இந்த நூல் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளிவந்திருந்தாலும் தமிழகத்துப் புலமையாளர் ஆய்வறிஞர்கள் கண்டுகொண்டு பேசியதாக என் பார்வைக்கு ஏதும் வரவில்லை. நூல் ஆங்கிலத்தில் இருப்பது காரணமோ? தமிழாய்வாளர்கள் ஆங்கிலத் தமிழாய்வு நூலைக் கண்டு கொள்வது அரிதாகிவிட்டதல்லவா! நான் இந்த நூலைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே Wayne State University Libraries (டெட்ராய்ட், அமெரிக்கா U.S.A) கண்டு, படி எடுத்துக்கொண்டு வந்து நண்பர்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். (தி. முருகரத்தனம்)

நூற் குறிப்புகள்:

1. Hardy, Friedhlm, *Viraha Bhakti, The Early History of Krishna Devotion in South India*, 1983, Oxford University Press.
2. Tieken, Herman, *Kavya in South India: Old Tamil Cankam Poetry*, 2001.
3. Sweitzer, Albert, *Indian Thought and Its Development*.
4. முருகரத்தனம், தி., மேலை அறிஞர் பார்வையில் தமிழ், நம் பார்வையில் அவர்கள், தொகுதிகள் 1 (2013), 2 (2015), மதுரை: தமிழ்ச் சோலை.
5. முருகரத்தனம், தி, அனைத்திந்திய வரலாற்று அறிவுநெறிச் சூழ்புலத்தில் வள்ளுவரது முப்பாலின் இடம், (2016), ஆய்வுத்திட்டம், சென்னை: செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேரா. தி. முருகரத்தனம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில், திருக்குறள் ஆய்வுத்துறையில் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றித் தமிழியற் புலத்தின் தலைவராகவும் மதிப்புறு பேராசிரியராகவும் இயங்கி ஓய்வு பெற்றவர்.

86 அகவை சான்ற முதுபெரும் தமிழறிஞர். மொழியியல், இலக்கியவியல், இந்தியவியல் ஆகியவை அவர் தம் புலமைத்துறைகள். முருகரத்தனம் அவர்களின் முழுப்பெயர் 'திருச்செங்கோடு முருகேசன் அரத்தனம்' என்பதாகும். இவருடைய துணைவியார் மீனாட்சி முருகரத்தனம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். நூல்கள் பல எழுதியவர்.

பேரா. முருகரத்தனம், தன் பேராசிரிய நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, 'ஞாலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வு மன்றம்' என்னும் தமிழாராய்ச்சி இயக்கம் ஒன்றை 1989இல் தோற்றுவித்துத் தமிழ் ஆர்வலர், ஆசிரியர்களின் புலமை வளர்ச்சிக்காக ஆண்டுதோறும் தமிழ் ஆய்வுக் கருத்தரங்குகள் நடத்தி வந்துள்ளார். 50க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்திய மண்ணகத்தில் நடத்தப்பட்ட பல மாநாடுகளில் பங்கேற்றுக் கட்டுரைகள் வழங்கியதோடு மலேசியா, மொரிசியசு, அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் நடைபெற்ற தமிழ் மாநாடுகளிலும் பங்கு பெற்று ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளார். மேலும் பல

அய்ரோப்பிய நாடுகளான இங்கிலாந்து, இத்தாலி, பிரான்சு, இரசியா மற்றும் தாய்லாந்து, இலங்கை நாடுகளுக்கும் செலவு மேற்கொண்டுள்ளார்.

1) Association for Asian Studies-USA, 2) International Institute for Asian Studies-Europe, 3) Institute Asian Studies-Chennai 4) Dravidian Linguistic Association - Thiruvananthapuram – ஆகிய இந்தச் சிறப்புமிக்க உலகு தழுவிய ஆய்வு நிறுவனங்களின் உறுப்பினரும் ஆவார்.

முருகரத்தனம் பெற்ற சிறப்பான விருதுகள் சில: 1) தமிழாசிரியர் - குன்றக்குடி ஆதினம் 2) தமிழ்ச்செம்மல் - மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - தமிழக அரசின் ஆக்கம். தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கத்தின் முதல் இயக்குநராகப் பணி(1981-1983)க்கு அழைப்புப்பெற்று, தமிழர் வாழும் அண்டை நாடுகளில் தமிழ் வளர்ச்சி என்னும் பொருளில் ஆய்வு மேற்கொண்டு, இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகள் சென்று ஆய்வு நிகழ்த்தி, தமிழர் வாழும் அண்டை நாடுகளில் தமிழ்க்கல்வி என்னும் அறிக்கை வரைந்து, நூல் ஆக்கம் செய்து முடித்தார். ◆